

Glasnik MIRA

Godište VI. • Broj 1 • Međugorje • Siječanj 2011. • Cijena 2,5 KM / 10kn

Dječice, budite blagoslov i budite mir

Draga djeco!
Danas vam ja i moj sin Isus želimo dati obilje radosti i mira da svatko od vas bude radosni nositelj i svjedok mira i radosti na mjestima gdje živite.
Dječice, budite blagoslov i budite mir. Hvala vam što ste se odazvali momu pozivu.

25. prosinca 2010.

Iz sadržaja

Poruka za sadašnji trenutak
Budite radosni nositelji i svjedoci mira i radosti!
 vlč. Adalbert Rebić

Svjedočanstvo
Međugorje – mjesto susreta s Bogom u molitvi
 fra Petar Ljubičić

Razgovor
Gospa nas ljubi i poziva da budemo istinsko svjetlo u našem umornom svijetu
 Ivan Dragićević

Promišljanje
Buđenje na početku nove godine
 fra Marinko Šakota

Iz života Crkve
Probudi, Gospodine, svoju silu i dođi!
 fra Tomislav Pervan

Ozdravljenje
Blaženi koji ne vidješe a povjerovali su (Iv 20,29)
 Joëlle Beuret-Devanthery

Ulaskom u četvrto desetljeće

Ovo što se u Međugorju zbiva zacijelo ne mimoilazi nezapaženo Papino oštro oko i bistri um, jer se ovdje promiču upravo prioritete njegova pontifikata. Katolički tisak, čini se, svjesno prešućuje spomen Međugorja, mjesta koje je već punih trideset godina krčitelj puta, pionir evangelizacijske obnove u Crkvi i svijetu, mjesta gdje su nebrojeni unišili u dublje zajedništvo s Isusom Kristom, s Marijom, s cijelom Crkvom – vidljivom i nevidljivom. Međugorje se ne spominje pa ni kada dolazi iz Papinih usta.

fra Tomislav Pervan

Na kraju opće audijencije 1. prosinca 2010., uz uobičajene pozdrave na raznim jezicima, Papa se obratio i okupljenim hrvatskim hodočasniciima na hrvatskom jeziku: „Od srca pozdravljam sve hrvatske hodočasnike, a osobito vjernike iz župe Svetoga Jakova iz Međugorja! Vaše hodočašće u Rim dio je puta pripreme za Gospodinov dolazak. Stoga, u nadi budite blagovjesnici Božje ljubavi u svome narodu. Hvaljen Isus i Marija!“

Čini mi se da je to prvi otvoreni javni spomen Međugorja iz usta Vrhovnoga svećenika. Papa je zacijelo imao razloga spomenuti ovo mjesto koje je, skoro će puna tri desetljeća, u žarištu evangelizacijskoga zbivanja i gibanja u Crkvi. Obraćanje u kome je Papa spomenuo Međugorje prešućeno je u katoličkim ali i ostalim priopćajnim sredstvima. Pozdrav se dogodio u trenutku kad se još nije stišala bura oko nekih Papinih izjava u knjizi njegovih razgovora što ih je imao s njemačkim novinarom Peterom Seewaldom. S tim je novinarom Papa već objelodanio dvije svjetske uspješnice, *Sol zemlje i Bog i svijet*. Vrijedi podsjetiti kako je spomenuti novinar, nakon više od trideset godina od svoga istupa iz Katoličke Crkve, te svojih sci-

Fotografija na naslovnici: Lidija Paris

GLASNIK MIRA | Utemeljitelj i nakladnik: Informativni centar MIR Međugorje | Glavni urednik: Krešimir Šego | Lektor i korektor: Dragan Naletilić | Adresa: Glasnik mira, Gospin trg 1, 88266 Međugorje, BiH | Tel.: 00 387 36 650 200; 653 327 | Faks: 00 387 36 651 300 | Služba pretplate: 00 387 36 653 342 | E-mail: glasnikmira@medjugorje.hr | Internet: www.medjugorje.hr
 Grafičko oblikovanje: Shift, Mostar | Tisak: Fram-Ziral, Mostar | List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete, znanosti, kulture i športa Hercegovačko-neretvanske županije pod brojem R-05-05-42-2175-86/06 od 12. siječnja 2006. | Godišnja pretplata (12 brojeva): Hrvatska 120 HRK, BiH 30 KM, europske zemlje 30 €, Švicarska 50 CHF, USA i Kanada 42 €, Južna Amerika 48 €, Australija 51 €

UPLATA PRETPLATE: Iz BiH u KM: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: Unicredit Bank, Žiroračun broj 33 8120 2 20114 5352 | **Iz Hrvatske u HRK:** Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: Societe generale - Splitska banka d.d., Broj računa: 2330003-5100201682 | **Iz Njemačke u eurima:** Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. Čitluk, Gospin trg 1, 88266 Međugorje. Naziv banke: LIGA BANK EG, Kontonummer: 2155044 (za Glasnik mira), BLZ : 75090300 | **Iz Švicarske u CHF:** Katholische Kroatienmission, Postfach 9057, 8036 Zürich. Naziv banke: UBS AG Zürich - Wiedikon (0270/00), Kontonummer: 805418.40A (za Glasnik mira), IBAN : CH63 0027 0270 8054 1840 A, BIC: UBSWCHZH80A, UBS Postkonto Nr: 80-2-2 | **Iz svih europskih zemalja u eurima:** Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. Čitluk, Gospin trg 1, 88266 Međugorje. Naziv banke: LIGA BANK EG, Kontonummer: 2155044 (za Glasnik mira), BLZ : 75090300, BIC: GENODEF1M05, IBAN: DE88750903000002155044 | **Za sve valute iz drugih zemalja:** Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: UniCredit Bank, SWIFT: UNCRBA 22, IBAN: BA 39 3380 6048 0281 0221

la i haribda kroz 'crveni' i 'lijevi' komunistički i liberalni te protukatolički i protuvjerski milieu, upravo na temelju tih dubokoumnih razgovora s Papom, (pro)našao ponovno put u Katoličku Crkvu te to obrazložio u svojoj knjizi znakovita naslova: *Kad sam ponovno počeo nazivati 'Hvaljen Isus'*. Sam se dugo pitao: *Zar smijem uskratiti svojoj djeci, svojim sinovima tu silnu, dvotisućgodišnju baštinu, sve ono što su kršćanstvo i Crkva dali ovomu svijetu? Smijem li im uskratiti krštenje u Kristovoj Crkvi?* Mnogi bi i od nas morali postaviti sebi isto ili slično pitanje kad je riječ o vlastitoj vjerskoj baštini, odgoju djece u vjeri, produbljanju osobnoga vjerskoga znanja i vjerskoga života.

Neke usputne primjedbe samoga Pape oko pitanja spolnosti u knjizi *Svjetlo svijeta* bacile su u sjenu sve ono dubokosežno i umno što je tu Papa izrekao, pa se olako prelazi preko bitnoga. Medijski manipulatori znaju što čitateljska publika hoće, što golica maštu i prodaje 'robu'. Ono što je Papa rekao međugorskim hodočasnici ispušteno je i u službenom prijevodu na hrvatski spomenute audijencije. Papa je, vjerujem, svjesno istaknuo Međugorje te ohrabrio hodočasnike, ali i cijelu župu, da budu *navjesticitelji Božje ljubavi u svome narodu*, da budu istinski *evangelizatori*. U toj rečenici spomenuo je temeljne riječi svojih dviju enciklika, vjeru i nadu.

Nije to izgovorio tek navlas. Nedavno je Papa ustanovio pri Rimskoj kuriji Vijeće za evangelizaciju, ponovnu evangelizaciju onih naroda koji su u drevno doba prihvatili Krista i Evanđelje. Na sv. Mateja objelodanio je i svoj *motu proprio* „Posvuda i uvijek“. Živimo, tako Papa, u zaboravu Boga na ovim prostorima, živimo u poraznom vjerskom neznanju. Ovo što se u Međugorju zbiva zacijelo ne mimoilazi nezapaženo Papino oštro oko i bistri um, jer se ovdje promiču upravo prioritete njegovoga pontifikata. Katolički tisak, čini se, svjesno prešućuje spomen Međugorja, mjesta koje je već punih trideset godina krčitelj puta, pionir evangelizacijske obnove u Crkvi i svijetu, mjesta gdje su nebrojeni unišili u dublje zajedništvo s Isusom Kristom, s Marijom, s cijelom Crkvom – vidljivom i nevidljivom. Međugorje se ne spominje pa ni kada dolazi iz Papinih usta.

Svjesno prešućivanje Međugorja

Možemo naslućivati zašto je Papa izrijekom spomenuo Međugorje. Znamo da svijet pomno pazi što Papa govori, kako se izražava, koje mišljenje zastupa. Međugorje je, doskora će punih trideset godina, suočeno u crkvenim glasilima s posvemašnjim prešućivanjem, kad treba istaknuti pozitivne datosti

Čovjek se pita, odakle toliki zazor od spomena riječi Međugorje? Pitamo se, pa zar je ovdje izrastao nekakav 'gorki' ili 'otrovni' korijen koji bi trovao okoliš ili vjerničku zajednicu? Kad se sagleda sve u cjelini, ništa se od svega toga ne može spočitnuti Međugorju.

koje izvire iz njega i šire se u svijet i Crkvu. Papa izrijekom poziva župljane da budu blagovjesnici, evangelizatori, u vjeri i nadi. Kao da se naslanja na Marijine poruke od prvih dana: *Biti životom glasnik, vjesnik Isusov i Marijin*. Glasnik – pa i naše glasilo nosi to ime – jest upravo na toj crti. Pronositi svijetom fenomen i poruke vezane uz ovo mjesto, pojavu i sadržaje koji su ovdje nastali, ne ljudskom voljom i htijenjem, nego zahvatom Nadnaravnoga u naše živote i tijekove svijeta. Već punih trideset godina, što je dulje od jednoga ljudskoga naraštaja. Oni koji su se onodobno rađali danas već imaju obitelji i djecu. Čovjek se pita, odakle toliki zazor od

spomena riječi Međugorje? Pitamo se, pa zar je ovdje izrastao nekakav 'gorki' ili 'otrovni' korijen koji bi trovao okoliš ili vjerničku zajednicu? Kad se sagleda sve u cjelini, ništa se od svega toga ne može spočitnuti Međugorju. Možda je problem u manjkavu iskustvu vjerskih istina u vlastitom životu, oskudnu iskustvu samoga Boga u životima naših suvremenika.

Crkva je kroz povijest dokazala kako u njoj živi Isus Krist koji je rekao da ostaje s njome u sve dane do svršetka svijeta (usp. Mt 28). U Crkvi su iskusnici daleko prije sveci nego teolozi. Sveci su istinski glasnici (*angeloi*) samoga Boga, preko njih nam Bog daje

svoje poruke, mnogo snažnije nego kroz teologe ili znanstvenike. Je li moguće za piscima stolom ili u znanstvenom kabinetu staviti pod upitnik ono što je dvije tisuće godina Krist sijao i što je izraslo u dušama i srcima, ili pak što se kroz minulih trideset godina rodilo u srcima na temelju Međugorja? Je li nam dopušteno uspoređivati sv. Franju s teolozima njegova doba? Franjo bijaše teološki gotovo nepismen, neznanica. Nije li upravo on svojim životom i djelom pokrenuo i potaknuo daleko više ljudi na ljubav prema Bogu i bližnjemu od svih teologa svoga vremena? On je namjesto studija otajstva Boga na učilištima, jednostavno kušao, iskusio i spoznao Boga u svomu životu. Ako je čovjek izgubio ključ od blaga, gdje će ga tražiti? Zacijelo ne ondje gdje nije bio, kuda nije prolazio. Tražit će ga na putu kojim je došao, na putovima kojima je išao. Tako je i s vjerom: Zapućivanje na izvore velika je prilika da ponovno zasja sjaj vjere i istine Isusove u svijetu! Tomu nas uči Međugorje.

Prije tri mjeseca bečki je kardinal opetovano ugostio u prvostolnici sv. Stjepana u

Ono što bliski Papin prijatelj, Christoph kard. Schönborn, glavni tajnik i redaktor Katekizma Katoličke Crkve, smije javno, pred cijelim svijetom i medijima učiniti, naši se boje i spomenuti. Donose se izvješća odasvud, iz svih župa, pune se novinske duplerice, ali se Međugorje svjesno zaobilazi. Kao da sam spomen Međugorja otima riječ iz usta.

Beču dvoje međugorskih izvornih svjedoka. Program je trajao punih šest sati! Javno ih je pohvalio i zahvalio na njihovu neumornu zalaganju za promicanje Kristova i Gospina djela u svijetu. Njih kao svjedoke nemoguće je jednostavno nijekati, proglašavati ih lašcima, nezrelima. Mogao je onih prvih mjeseci jedan komunistički novinar spočitnuti malomu Jakovu: „*Ti mali lažiš*“ (tj. lažeš). Danas na to nemamo pravo. Postoje poligrafi, znanstveni instrumentarij koji lako dokaže, je li osoba vjerodostojna ili ne. Ponašamo se poput nojeva koji guraju glavu u pijesak, ne želeći vidjeti što cijeli svijet dobro vidi. Najradije bi neki uklonili Međugorje s lica zemlje pa da nestanu brige, da se ne mora prevaliti preko usana spomen riječi 'Međugorje'. Toj riječi nema mjesta u crkvenim tiskovinama, pa čak ni među plaćenim oglašima kad pojedinci pozivaju na hodočašće. Svjesno prešućivanje, zaobilazanje u veliku luku. Ono što bliski Papin prijatelj, Christoph kard. Schönborn, glavni tajnik i redaktor Katekizma Katoličke Crkve, smije javno, pred cijelim svijetom i medijima učiniti, naši se boje i spomenuti. Donose se izvješća odasvud, iz svih župa, pune se novinske duplerice, ali se Međugorje svjesno zaobilazi. Kao da sam spomen Međugorja otima riječ iz usta. Osim kad treba iznijeti pred svijet nečije propuste ili grijeh. Tko nam daje pravo ogovarati ili klevetati druge?

Nedavno je Papa (u studenome 2010.) objavio postsinodalni dokument *Verbum Domini* kao plod biskupske sinode od prije dvije godine koja se uvelike bavila Božjom riječju. U tome sažetku i plodu te sinode Papa govori i o privatnim ukazanjima.

Privatna objava pomoć je za vjeru

Isus Krist i njegova povijest „završna su riječ koju Bog izgovara čovječanstvu“ (br. 12). S toga razloga „ne treba očekivati nikakvu novu javnu objavu prije dolaska Gospodina našega Isusa Krista u slavi“. Stoga se vjernicima mora pomoći razlikovati Riječ Božju od

privatnih objava. Privatne objave ne daju se „kako bi 'upotpunile' konačnu objavu Isusa Krista, nego bi trebale biti od pomoći da se u posve određenom vremenu živi dublje iz Božje riječi. Privatna objava „jest pomoć za tu vjeru, te se očituje vjerodostojnom upravo time što upućuje na javnu objavu“. Kriterij i mjerilo istinitosti privatne objave jest njezina usmjerenost prema samomu Kristu. Odvodi li nas neka privatna objava od Krista, sa sigurnošću se može ustvrditi kako ne dolazi od Duha Svetoga koji nas uvijek uvodi u Evanđelje, a nikada iz njega ne izvodi.

Privatna objava uvijek je pomoć na putu do pune vjere, ona se upravo dokazuje vjerodostojnom što upućuje na javnu objavu. Nekada privatna objava zna istaknuti pojedine naglaske, uvesti nove oblike pobožnosti ili produbljavati već postojeće. Može posjedovati i proročki karakter te biti vrijedna pomoć kako u pojedinim povijesnim prilikama bolje razumjeti i živjeti Evanđelje. Stoga se privatne objave ne smiju tek olako gurati u stranu. Privatna se objava ne mora prihvatiti, ona dakako treba hraniti vjeru, nadu i ljubav koje su put spasenja za sve ljude.

Potom Papa naglašava i pneumatološku, duhovnu protežnicu Božje riječi, Duh kao nadahnitelj i voditelj kroz povijest. Istaknuta je i uloga Marije kao Majke Božje riječi i Majke vjere. Marija je upućena u Božju riječ što je razvidno iz njezina *Magnificata*. Ona se doslovce s Riječju identificira, ulazi u Riječ. *Magnificat* je portret Marijine duše i srca, otkan od prediva Svetoga pisma, Božje riječi. Ona je u Riječi udomljena, misli s Riječju i njezina riječ izvire iz Božje riječi. Ona s Bogom su-misli, ona je do kraja s Riječju prožeta. Kao da je Papa imao pred očima ovo što se ovdje među nama zbiva. Stoga je Papi poruka župljanima – dakle, svima nama – biti blagovjesnici u ljubavi i nadi Božjega dolaska među nas. Biti misionari u svijetu, biti glasnici, donositelji Radosne poruke, što od svih nas i Marija sa svojim Sinom očekuje, i u ovome ljetu.

Budite radosni nositelji i svjedoci mira i radosti!

Danas, na dan Božića, na svetkovinu rođenja Gospodinova, ususret nam dolaze Gospa i njezin sin Isus i žele nam obilje radosti i mira točno onako kao što smo i mi ovih dana, prilikom Božića, jedni drugima zaželjeli obilje mira, blagoslova i radosti. Marija i Isus su osobe uz koje je radost na poseban način vezana.

vlač. Adalbert Rebić

Marija, uzor naše radosti i mira

Marija je klikkala od radosti, istinski se radovala nad svime što se događalo pri začecu njezina djeteta i poslije njegova rođenja. Kad se susrela s rođakinjom Elizabetom i kad ju je Elizabeta pozdravila proročkim riječima: „Blagoslovljena ti među ženama i blagoslovljen plod utrobe tvoje! Ta otkuda meni da mi dođe majka Gospodina mojega? Gledaj samo! Tek što mi do usiju doprije glas pozdrava tvoga, zaigra mi od radosti čedo u utrobi. Blažena ti što povjerala da će se ispuniti što ti je rečeno od Gospodina!“ (Lk 1, 42-45), Marija od radosti uskliknu: „Velika duša moja Gospodina, klikće duh moj u Bogu, *lume Spasitelju*, što pogleda na neznanost službenice svoje: odsad će me, evo, svi naraštaji zvati blaženom. Jer velika mi djela učini Svesilni, sveto je ime njegovo!“ (Lk 1, 46-49).

Kad se Isus rodio u Betlehemu, anđeo se javio pastirima i objavio im radosnu vijest: „Evo javljam vam *blagovijest*, veliku radost za sav narod! Danas vam se u gradu Davidovu rodio Spasitelj – Krist, Gospodin. I evo vam znaka: naći ćete novorođenče povijeno gdje leži u jaslama“ (Lk 2, 1-12). I odjednom se anđelu pridruži silna nebeska vojska *hvaleći* Boga i govoreći: „Slava na visinama Bogu, a na zemlji mir ljudima, miljenicima njegovim!“ (Lk 2, 14). Čim anđeli otiđoše od njih na nebo, pastiri stanu *poticati* jedni druge: „*Hajdemo* dakle do Betlehema. *Pogledajmo* što se to dogodilo, događaj koji nam obznanio Gospodin“ (Lk 2, 15). A svi koji su to čuli *divili se* tome što su im pripovijedali pastiri. Marija u sebi *pohranjivavše* sve te događaje i *prebiraše ih* u svome srcu.

Ovi su redci puni radosti i veselja, pokreta i radnje: pastiri veselo pohitješe, anđeli pjevaju pjesmu radosti i mira, od djeteta Isusa pastiri se vraćaju ispunjeni radošću, preobraženi: „Vratiše se slaveći i hvaleći Boga za sve što su čuli i vidjeli kako im je bilo rečeno“ (Lk 2, 20). Mudraci se raduju što su ponovno pronašli zvijezdu (Mt 2, 10).

Marija želi da i mi budemo ispunjeni radošću i mirom i da svjedočimo radost i mir drugima oko sebe kuda god se kretali, gdje god se nastanili.

Krist uzrok naše radosti

Na poseban je način radost povezana s *Kristovom osobom* i sa spasenjem koje nam je u njemu darovano. Isusova se poruka u novozavjetnim tekstovima naziva „radosnom viješću“ (grč. *euangelion*), i ona jest poruka radosti (Lk 2, 10). Isus se raduje zbog učenika kojima je dano doživjeti Lazarovo uskrsnuće (Iv 11, 15). U usporedbi o izgubljenju ovci Isus iskazuje svoju radost zbog grješnika koji se obratio (Lk 15, 5). Radovati se trebaju i oni koji su prognjeni zbog pravdnosti budući da je njihova nagrada na nebu velika (Mt 5, 12).

Radost je *oblik ponašanja* koji je Isus naredio svojim učenicima. Trebaju se radovati što su njihova imena upisana na nebu (Lk 10, 20). Ako budu živjeli prema njegovim zapovijedima, u njima će biti savršena Isusova radost (Iv 15, 11). Radost stoji u središtu Isusovih usporedbi. U njima je često kraljevstvo Božje uspoređeno s gozdom ili ženidbenim slavljem koji su za istočnjaka bili prigoda za posebnu radost (usp. Mt 9, 15). Radost što se ide za Isusom da bi se dospjelo u Božje kraljevstvo, nalik je radosti nekoga čovjeka koji nađe blago u njivi ili nadasve skupocjeni biser: zbog radosti što ih je pronašao, sav radostan prodat će sve da bi ih se dokopao (Mt 13, 44).

Crkva je ispunjena radosnom vjerom u Krista

Crkva je ispunjena radosnom vjerom u Krista. Radost u Gospodinu mora biti temeljnom crtom njezine biti. Pavao potiče kršćane u Filipima: „Radujte se u Gospodinu uvijek! Ponavljam: *radujte se!* Blagost vaša neka je znana svim ljudima! Gospodin je blizu! Ne budite zabrinuti ni za što, nego u svemu – molitvom i prošnjom, sa zahvaljivanjem – očitujte svoje molbe Bogu. I *mir Bož-*

ji koji je iznad svakog razuma čuvat će srca vaša i vaše misli u Kristu Isusu“ (Fil 4, 4-7). Izvor radosti za Pavla je poslušnost zajednice (Rim 16, 19) i snaga njezine vjere (Kol 2, 25). Poput Krista i apostol poziva na radost (2 Kor 13, 11).

Novi zavjet stavlja radost u poseban odnos prema Duhu Svetomu (Dj 13, 52; Rim 14, 17). Radost je plod Duha Svetoga i spomi-

nje se poslije *ljubavi* (Gal 5, 22). Čini se da se ona izjednačava s *vjerom* (Fil 1, 25), u tije- snoj je povezanosti s *nadom* (12, 12) i *mirom* (Rim 14, 17). Tako je radost za kršćanina u ovom svijetu plod otkupljenja; *ona je s mirom i slobodom* bitan element spasenja. Temelji se u tome da je čovjek izbavljen u milosti Kristovoj iz izgubljenosti grijeha i smrti. *Kršćanska nada upravlja se prema savršenoj radosti u vječnosti* (Otk 19, 7).

Kristovi su učenici iskusili radost u *slušanju, gledanju i opipavanju Božje Riječi*, utjelovljene u Isusu iz Nazareta, rođenom u Betlehemu, i u navješćivanju Kristova otajstva svima s kojima su se susretali. To izvrsno svjedoči *Ivan, Isusov „ljubljeni učenik“* kad piše u svojoj Prvoj poslanici kršćanima: „*Što bijaše od početka, što smo čuli, što smo vidjeli očima svojim, što razmotrismo i ruke naše opipaše o Riječi, Životu – da, Život se očitova, i vidjeli smo i svjedočimo, i navješćujemo vam Život vječni, koji bijaše kod Oca i očitova se nama – što smo vidjeli i čuli, navješćujemo i vama da i vi imate zajedništvo s nama.*

A naše je zajedništvo s Ocem i sa Sinom njegovim Isusom Kristom. I to vam pišemo da radost naša bude potpuna“ (1 Iv 1, 1-4). Augustin tumači taj tekst ovako: „To što govori o Riječi-Životu, možda će tko shvatiti samo kao neki izričaj o Kristu, a ne će pod tim misliti baš na tijelo Kristovo što se rukama moglo opipati... *U tijelu se, dakle, očitova sam život.* A očitova se zato da bi se *zbilja* koja se samo srcem može vidjeti mogla gledati očima te tako ozdrave srca. Samo se srcem može vidjeti Riječ, a tijelo se vidi i tjelesnim očima. No, ima nešto po čemu možemo vidjeti Riječ: Riječ postade tijelom koje možemo gledati pa da se tako u nama izliječi ono čime vidimo i samu Riječ... Što smo, dakle, vidjeli i čuli, navješćujemo i vama, ljubljeno! Pazite, ljubljeno! Što smo vidjeli i čuli, navješćujemo i vama. Oni su gledali samoga Gospodina nazočna u tijelu i slušali riječi iz usta Gospodinovih, pa navješćuju nama. I mi, dakle, čusmo, ali ne vidjesmo. I to nam Ivan piše zato, kako sam veli, *da radost naša bude potpuna.* Potpuna je radost, kako veli, u

tom društvu, u samoj ljubavi, u samome jedinstvu“ (Augustin, Služba riječi na blagdan sv. Ivana apostola i evanđelista).

...da svatko od vas bude radosni nositelj i svjedok mira i radosti na mjestima gdje živite! Budite blagoslov i mir svojim bližnjima!

To svjedočenje o Isusu i ta radost nad Isusom ne smije mirovati, nego se mora gibati, micati, kretati, prenositi se dalje. Kao što su apostoli navijestili nama ono što su *vidjeli i čuli* tako moramo i mi navijestiti drugima ono što smo *saznali* od apostola i što smo *iskusili u zajedništvu s Crkvom o Isusu Kristu.*

Marija nas tako, kao i Isusovi apostoli, upozorava da trebamo biti radosni nositelji i svjedoci mira i radosti u svijetu. Svaki kršćanin, načelno, ima nalog na svoj način navijestiti, propovijedati Krista; svaki onaj koji susreće Uskrsloga – napose u euharistijskom slavlju – posvjedočuje ga prema svojim mogućnostima i obdarenostima. Svatko, tko je iskusio što znači čovjek, što znači sloboda i ljubav, taj naviješta Krista, bilo u njegovo ime ili bez toga. Tako se ono što je u Kristu započeto nastavlja u ljudskoj povijesti. Kršćansko navješćivanje danas se sve više shvaća kao *poziv, pozivanje, vabljenje.* A pozivanje se ostvaruje u „dijalogu“, u razgovoru koji se dalje vodi i gdje dolazi do *razumijevanja.* Onaj koji želi pozivati, mora govoriti jezikom onih koje poziva, kojima naviješta Krista. Pozivanje na slušanje Isusove poruke ima za posljednicu konkretan život čovjeka; tko na tako nešto želi pozvati drugoga mora i sam *živjeti kao onaj koji na to poziva.*

Kršćansko navješćivanje mora prije svega biti iznošenje temeljnih tema Isusove poruke i njihovo svjedočenje. Zato angažirani vjernici trebaju dobro poznavati Bibliju. Kršćansko navješćivanje nije samo ponavljane biblijskog govora nego prevođenje biblijske poruke u današnju situaciju čovjeka. Takvo kršćansko navješćivanje nije zadaća samo maloga broja navjestitelja (svećenici, propovjednici) nego *svih vjernika i svakog vjernika ponaosob.* Osobito je to zadaća roditelja: oni su prvi donositelji i navjestitelji Kristove poruke svojoj djeci.

„Svaki laik mora biti pred svijetom svjedok uskrsnuća i života Gospodina Isusa te znak života Boga. Svi zajedno i svaki pojedinačno sa svoje strane *moraju hraniti svijet duhovnim plodovima* (usp. Gal 5, 22) te u nj ulijevati duha koji oduhovljuje one siromahe, krotke i miroljubive, koje je Gospodin u evanđelju proglasio *blaženima* (usp. Mt 5, 3-9). Riječju, *što je duša u tijelu, to neka budu kršćani u svijetu*“ (*Lumen gentium* – Svjetlo naroda, br. 35 i 38).

Međugorje – mjesto susreta s Bogom u molitvi

Moliti znači razgovarati i živjeti s Bogom u ljubavi. Priznati Boga svojim Ocem i Gospodinom. Zahvaljivati mu neprestano za sve što nam je darovao i daruje. Ponizno mu se klanjati, hvaliti ga i slaviti ga. Kada god molimo, posvijestimo si ovo. Tako bi trebala počinjati svaka molitva.

fra Petar Ljubičić

S Bogom možemo razgovarati i reći mu sve kao svomu najvećem prijatelju. On nas razumije. Zna naše potrebe i muke prije nego ga zamolimo za pomoć.

Što bih ja imao Bogu reći i pitati ga? – pitaju se neki. Jednostavno ih je strah. Ne znaju, zapravo, što Bogu smiju reći. Nailaze na mnoge poteškoće.

Neki će reći, Bog ionako zna sve što mi treba, zašto bih ga trebao moliti! Istina je, ali on očekuje da mu se približiš i da mu otvoriš svoje srce i ponizno kažeš što te muči.

Kako svoje nevolje, brige i probleme pretvoriti u molitvu?

Bogu možeš iskreno i otvoreno, bez straha, stida ili bilo kojega obzira, doslovce sve kazati. Iznesi mu stanje u kojem se trenutno nalaziš. Najprije se potpuno Bogu otvori i predaj mu svoj život. Svaki trenutak života. Neka ti molitva bude istinski razgovor s Bogom. Možeš ovako moliti: *Gospodine, tu sam, sa svime što me raduje i čini sretnim, sa svime što me zbunjuje i čini nemoćnim, sa svime što me žalosti i vrlo ljuti... Znam da Ti to dobro znaš... Trebam Tvoju pomoć... Imaj samilosti prema meni i pomoz mi...!*

Dobro je znati da sve ono što jesi i što u pojedinom trenutku proživljavaš može biti tvoja molitva. Ako ti srce krvari i rane te bole, nađi vremena za molitvu i moli Isusa da te potpuno iscijeli i ozdravi.

Ako si zbunjen i nemoćan, ako te muči nepromišljenost i bezvoljnost, iskrena ti molitva najbolje pomaže. Ona će biti prava okrjepa i pomoć, da sve to nestane.

Ako te muči samoća, sjeti se Boga u molitvi i više ne ćeš biti osamljen.

Ako si radostan, neka ti molitva bude radosni susret s Bogom.

Sigurno osjećaš potrebu zahvaliti, pa se žarko moli zahvaljujući Bogu za sve.

Svi smo manje-više iskusili svoje nemoći. Često smo potišteni i ranjeni grijehom. Potrebno je Bogu predati svoje nemoći i rane. Molitva nam otkriva neznane rane i skrivene grješne situacije te ih liječi. Samo Božja milost, samo Bog može izliječiti naše srce.

Pravilno molimo ako najprije tražimo Božju volju, tj. kraljevstvo Božje: pravednost, ljubav, istinu, mir, zdravlje. Slobodno i bez straha iznesemo Bogu sve svoje potrebe. Možemo, zapravo, trebamo Bogu iznijeti svoje poteškoće i probleme i moliti ga da nam pomogne.

Vrlo je bitno znati da molitva počinje onoga trenutka kad sam odlučio naći tihi kutak i sabrati se. Biti svjestan da je vrijeme molitve najvažniji trenutak moga života. Svjedoci smo kako ljudi pate od napetosti i stresa, potištenosti i žurbe. Kao da nemamo vremena malo zastati i odmoriti se. Ima netko tko nas uvijek čeka i želi nas odmoriti i okrijepiti.

Velika je milost za čovjeka zastati i jednostavno kazati: *Dobri Bože, evo me pred Tobom. Hvala Ti što smijem razgovarati s Tobom! Ne mogu bez Tebe i Tvoje pomoći. Znaš u kakvom se stanju nalazim. Poznaš me i voliš. Budi mi milostiv i poslušaj ovu moju molitvu!*

Potrebno je čvrsto povjerovati da Bog čuje našu molitvu i da je kadar pomoći nam. Uvijek računati s Bogom i njegovom pomoći uvjet je da bi Bog uslišio našu molitvu.

Zato mi možemo s Bogom posve jednostavno razgovarati: *Milosrdni i svemoćni Bože, Ti znaš što mi se dogodilo... što me jako boli, zaokuplja i ne da mi mira... Poznaš onu osobu koja traži pomoć... Čvrsto u Tebe vjerujem i ljubim Te iznad svega. Molim Te, pomoz svakomu tko Te moli...*

Snimila Lidija Paris

Kako to možemo učiniti, zorno nam pokazuju dvije kitice (7. i 8.) duhovske pjesme: „Nečiste nas umivaj, suha srca zalijevaj, vidaj rane ranjenim. Mekšaj čudi kamene, zagrij grudi ledene, ne daj nama putem zlim!“

Duh Sveti nas pere i liječi, grije i prepoda, oslobađa i spašava. Bog tako tamu našega života pretvara u svjetlo. Tamo gdje ljudi moleći iskuse snagu Duha Svetoga, Bog je na djelu i tu se događaju „mali Duhovi“. To nam je jako potrebno, pogotovo ako nam je teško i ako nam je potrebna utjeha.

Možda u ovome trenutku imaš stvari kojih se želiš riješiti, ljudi s kojima dolaziš u dodir, koji ti stvaraju poteškoće, mnogo toga što se u tvojem životu treba riješiti i što ti pričinja nevolje.

Nikada nemoj zaboraviti, sve što te u životu snalazi i što proživljavaš iskoristi za svoje dobro. Kako? Svoje nevolje, brige i probleme pretvori u molitvu! Da! Upravo tako!

Znaj da nema neuslišane molitve. Potrebno je samo izdržati u molitvi dok ne dođe pomoć. Ona će sigurno doći, jer Bog je u svojoj ljubavi već pronašao pomoć. On samo čeka da mu dođemo u molitvi.

Naš suvremenik zapisa: „Građu za našu molitvu pruža nam svijet!“ A to u praksi znači da nam sve može biti povod za molitvu. Ako susretnemo čovjeka koji je prekinuo s Bogom i s Crkvom, možemo moliti: *Bože, vrati u svoju očinsku kuću ovoga izgubljenog sina!*

„Stupanj je naše vjere stupanj naše molitve, snaga je naše nade snaga naše molitve, toplina je naše ljubavi toplina naše molitve“, rekao je neki pobožan čovjek.

„To znači da se po molitvi prosuđuje i mjeri naša vjera, nada i ljubav. U pitanju je kako se čovjek moli. Ima dvije vrste molitava. Jedna silazi s neba, a druga ide sa zemlje.

Prva je ako se molimo, a ništa ne tražimo, ništa ne molimo, ako se utječemo Bogu samo zato što želimo njegovu prisutnost i blizinu, razgovor s njim. To je prava molitva, to je molitva s neba.

Molitva upućena sa zemlje jest više molba, iščekivanje. Dobra je i ona, ali je prva savršena...“

Ako ugledamo kakav izazovan i sablažnjiv plakat ili prizor, zavapijmo: *Bože, ne dopusti da ljudi na to nasjedaju!*

Ako pokraj nas projuri kakav luksuzni mercedes, recimo: *Bože, daj da budem zadovoljan malim i onim što imam!*

Ako u novinama čitamo o ratu, o nasilju, zamolimo: *Bože, daj da naš nemirni svijet upozna da si Ti jedini izvor pravoga i trajnoga mira!*

Ako gledamo kakav film plitka sadržaja i nešto čega se stidimo, možemo svomu dobrom Bogu zavapiti: *Bože, oprost onima koji takvo što rade i snimaju i našu mladost truju! Sačuvaj mlade i sve ljude od zavodjenja i svih napasti modernoga vremena!*

Da smijemo moleći Bogu sve reći, ističe biskup Klaus Hemmerle i pripovijeda priču

koju je sam izmislio. „Učenik dolazi učitelju molitve i tuži se: ‘Učitelju, toliko sam se trudio, pokušavao sabrati se, sve misli koje su mi dolazile ignorirati i ostati miran, ali nisam uspio sabrano moliti. Što mi je činiti?’ Učitelj mu odgovori: ‘Hrabro samo, od nemoći sabrano moliti učini molitvu!’“

Molitva ima veliku moć; mijenja molitelja, a molitelji Božjom snagom mijenjaju ovaj svijet. Jedino nam molitva pomaže da Božju riječ pravo čujemo i razumijemo, pa je onda u životu oživotvorujemo (prakticiramo).

Zato se i kaže: Tko zna dobro moliti, zna dobro živjeti – raditi!

Kako bismo pravilno naučili moliti, potrebno je postati – biti jednostavan i ponizan poput djeteta

Dijete je najveći Božji dar. Svi smo jednom bili djeca. Nama je starijima teško vladati se kao dijete. Što, zapravo, znači biti kao dijete?

Dijete je otvoreno i iskreno, ponizno i spontano, zrači povjerenjem. Ono je radost roditeljima i svima koji s njime dođu u doticaj. Raduje se životu i svakom prijatelju. Živi u sadašnjosti. Zato što dijete svakoga voli, svi vole dijete.

Postati kao dijete znači biti iskren, otvoren, spontan. Radovati se što živim i imam Boga za Oca koji me neizmerno voli. Svi smo djeca Oca nebeskoga. To znači prihvatiti ovo vrijeme kao dar Božji i sve ljude kao braću i sestre. Volja je Božja dopustiti Bogu da nas voli i učini radosnima i sretnima, kako bismo svaki trenutak pretvarali u trenutak spasenja za sebe i za druge.

Kao što dijete ima potpuno povjerenje u oca, majku, prijatelja, tako se i mi potpuno možemo prepustiti Bogu i imati neograničeno povjerenje u njega. On nas nikada ne će iznevjeriti. On je onaj u kome mi živimo i djelujemo.

Postati kao dijete znači biti čvrsto uvjeren da me Bog neizmerno voli i imati u njega neograničeno povjerenje. Biti mu uvijek otvoren, iskren i na svemu zahvalan.

Naš božanski Spasitelj to od nas očekuje. On je cijenio dječju jednostavnost, iskrenost i nesebičnu ljubav, stoga je rekao: „Zaista, kažem vam, ako se ne obratite i ne postanete kao mala djeca, doista nećete ući u kraljevstvo nebesko. Dakle: tko god se ponizi kao ovo dijete, taj je najveći u kraljevstvu nebeskome. Tko god primi poradi mene jedno ovakvo dijete, mene prima!“ (Mt 18, 3-5).

Pokažimo se kao djeca i tako molimo. To će biti prava i iskrena molitva.

Nastavak na 17. str. ►

Gospa nas ljubi i poziva da budemo istinsko svjetlo u našem umornom svijetu

Gospin dolazak i njezin ovoliko dug ostanak ovdje, prekretnica je za čovječanstvo. Prekretnica u smislu da budemo bolji i da se odlučimo za dobro, da ostavimo grijeh a prihvatitmo vrijednosti koje nam Bog daje. Na način kojim svijet danas živi, ne ćemo daleko doći, sve ćemo više tonuti u dubinu tame, u dubinu samozadovoljstva, sve ćemo više propadati i zato kažem, moramo prihvatiti taj put nade na koji Gospa zove.

Razgovarao Krešo Šego

Nalazimo se u tridesetoj godini ukazanja Kraljice Mira u Međugorju. Kad zbrojimo broj vidjelaca, broj godina i dana, vidimo da je riječ o iznimno velikom broju Gospinih ukazanja. Ivane, kad se osvrnemo na sve to, logično je pitanje jeste li na početku, te 1981., ikad pomislili da će sve tako dugo trajati?

Iskreno, nikada na to nisam ni pomislio. Početak ukazanja, za mene, za moj život, bio je iznenađenje, šok. Kao dijete, i tada kao šesnaestogodišnjak, nikada nisam ni pomislio da se Gospa može ukazati. U djetinjstvu, bio sam jako povučen, sramežljiv, zatvoren u sebe. Bio sam jako vezan za svoje roditelje, nisam imao širok krug prijatelja i neko veće društvo, pa sam i u školi nekako volio biti sam. U to vrijeme nisam volio mnogo čitati, a do svoje šesnaeste godine nisam ni čuo za Lurd, za Fatimu, za ukazanja, o tome ništa nisam ni pročitao niti sam imao kakvu predodžbu o tome da se to može dogoditi, da se Gospa može ukazati. Roditelji o tome nikada nisu govorili, a ni svećenici na vjeronauku nisu spominjali ukazanja negdje u svijetu. Nikada ih nisam čuo govoriti o tome. Stoga je normalno da sam, kad su ukazanja počela, doživio šok. I onda su nam ljudi pričali da su ukazanja, primjerice u Lurdu, trajala osamnaest dana, u Fatimi nekoliko mjeseci, i uvijek sam mislio da ni ukazanja koja smo doživjeli također ne će dugo trajati. Dobro se sjećam tih prvih dana, kad smo bili na Brdu ukazanja. Ljudi koji su bili s nama, mještani, govorili su nam da upitamo Gospu dokle će biti s nama. I, normalno, u tim prvim danima to smo i pitali Gospu, a ona je, ne znam da li ozbiljno ili se s nama našalila, rekla: „Zar sam vam već dosadila?“ Znači, nikada nisam mogao ni sanjati da će toliko vremena trajati ova milost.

Mi često forsiramo neke stvari, što ispada kontraproduktivno i ne smijemo tako raditi. Kad dođe bilo koji hodočasnik – vjernik ili nevjernik, katolik ili nekatolik – mi mu moramo prići s ljubavlju, prihvatiti ga a ne odbaciti.

Kad se osvrnete na godine milosti, kako kažete, recite što je, po Vama, ono sržno za Vas, za župu, za vjernike, Crkvu i, na koncu, za cijeli svijet?

Plodovi su uistinu veliki. Gospa ovdje sije dobro sjeme. Pada li to sjeme na plodno tlo, jesmo li mi vjernici pripremili to tlo, jesmo li iz zemlje iščupali korov da bi sjeme donijelo dobar plod? To govorim ponajprije za nas, za našu župu, koju je Gospa na poseban način izabrala da pošalje poruku svijetu. Naša župa ima golemi, golemi dar i veliku odgovornost u svijetu. Ne znam je li župa svjesna toga, ne znam znaju li mnogi župljani da ukazanja još traju. Govoriti o plodovima – o plodovima svećeničkih zvanja, duhovnim ili fizičkim ozdravljenjima – a bez duhovnog nema ni fizičkog ozdravljenja – rekao bih da je to nukleus, kad čovječanstvo ozdravlja, ljudi postaju znak, živo svjetlo svojoj obitelji, u svojoj župi, organiziraju molitvene skupine, organiziraju klanjanje pred Presvetim – zar može biti većih plodova od tih koje sam naveo? Za mene, najveći znak ukazanja jest duhovna obnova svijeta i čovječanstva, a s tim dolazi sve drugo. Primjerice, kad vidite mlade na njihovu molitvenom susretu, kad vidite njihov žar, molitvu, pjesmu, njihove sjajne oči uzdignute prema nebu, shvatite da su oni veleposlanici mira u svijetu, da oni nose Gospinu poruku mira za cijeli svijet. Oni su, dakle, apostoli te poruke, a biti apostol može samo onaj tko živi poruku. Ali ne samo mladi, svi smo mi pozvani i poslani od Gospe da budemo apostoli. U ovom vremenu biti apostoli i to je, rekao bih, riječ ljudi i ljubavi koja neprestance teče, nezastavljivo teče i pere naša srca tom ljubavlju. Gospa nas ljubi i poziva da budemo istinsko svjetlo u našem umornom svijetu. Nemojmo se zavaravati, a i Gospa nam to kaže: pustite predsjednike država i vlada, mir nam daje jedino Bog. Svakom državniku svijeta, svakoj vladi, kongresu, senatu, parlamentu, Bog je dao vlast da promiču mir, da rade za mir, za čovjeka i čovječanstvo. Svaka vlast koja je bez Boga, anarhija je, bezvlašće, ne prihvaća Božja načela i ne može nam dati mir. U mir koji nam taj svijet daje brzo ćemo se razočarati. Stoga ljudi u Gospinoj poruci vide istinski mir. Ako pratite vijesti u različitim medijima, svaki nas dan bombardiraju ratovima, nemirima, poplavama, rastavom brakova, pobačajima, pa se čovjek pita, Bože, kako je to danas moguće, zar je čovjek postao tako krut, tako zločest; zar je čovjek zbilja postao tako prazan i ne prepoznaje što je dobro a što nije dobro? Zato mislim da je Gospin dolazak i njezin ovoliko dug ostanak prekretnica za čovječanstvo. Prekretnica u smislu da budemo bolji i da se odlučimo za dobro. Osta-

viti grijeh a prihvatiti vrijednosti koje nam Bog daje. Na ovakav način kojim svijet danas živi, ne ćemo daleko doći, sve ćemo više tonuti u dubinu tame, u dubinu samozadovoljstva, sve ćemo više i više propadati i zato kažem, moramo prihvatiti taj put nade na koji Gospa zove.

Da sad s Vama razgovara osoba koja je tek čula o ukazanjima Kraljice Mira, što biste joj rekli o čemu je riječ?

Svakodnevno imam mnogo upravo takvih susreta i iskustava. Dolaze mi ljudi koji o tome ništa ne znaju, koji nisu ni vjernici, a mnogi nisu ni katolici. U susretu s takvim ljudima, najprije želim s njima biti prijatelj, potom želim vidjeti „kako dišu“, kakva je njihova vjera, što žele. Poslije im, postupno, govorim o onome što se ovdje događa, o porukama i pozivu koji nam Majka upućuje. Ako je riječ o osobi druge vjere ili nevjerniku, ne mogu govoriti izravno o Gospinim porukama jer mu je evanđelje nepoznato. Njima pristupam na drugi način, približavam im evanđelje, Krista, Majku Kristovu, jer drukčije ne mogu shvatiti poruku. I moram reći da sam sretan kad ljudi odlaze drukčiji, jer su dobili ono što su željeli. Snagom Duha Svetoga na njih se izlila milost Božja i nema ništa ljepše nego li vidjeti osmijeh koji se vratio na njihova lica. Ljudi koji tako dolaze nose mnoge životne poteškoće, iz obitelji, iz svagdanjeg života, i kad razgovaramo vidim da su obraćenje i iskustvo milosti spremni ugraditi na svoju obitelj, a to su velike vrijednosti. No mi nikoga ne možemo, niti smijemo, forsirati na nešto, u ovom slučaju na vjeru, koja je veliki dar. Daru vjere i mira moramo se otvarati zbog našega dobra. Mi često forsiramo neke stvari, što ispada kontraproduktivno i ne smijemo tako raditi. Kad dođe bilo koji hodočasnik – vjernik ili nevjernik, katolik ili nekatolik – mi mu moramo prići s ljubavlju, prihvatiti ga a ne odbaciti. Prihvaćanjem, ispunjavamo prvi uvjet, ono što Gospa traži, *nitko ne smije, draga djeco, biti odbačen, za mene su svi jednako važni i vrijedni, nema bogatih i siromašnih, ne gledam boju kože.*

Početak moga stidljivog otvaranja

Kazali ste da ste kao dijete bili povučeni i sramežljivi. Danas u Međugorju i diljem svijeta svjedočite o porukama pred tisućama ljudi, pa Vas pitam kako je došlo do promjene?

Rekoh da sam po prirodi bio sramežljiv i povučen, upućen na roditelje i braću i, vjerujte mi, do 1988. nikada nisam izlazio pred hodočasnike. Pred skupinama sam počeo go-

voriti tek 1988. godine. Kao dječak, čak sam se skrivao pod krevet kad su hodočasnici počeli dolaziti u moju kuću, a mami sam govorio da ne ću izaći van. Vojni sam rok služio 1986./1987., a godinu poslije prvi sam put dobio jugoslavensku putovnicu (prije mi je nisu dali), i prvi sam put otišao u Ameriku, da vidim strica koji je tamo živio već dvadeset i šest godina. Mnogi u Chicagu, kamo sam išao, znali su za Međugorje, bilo je već osnovano više molitvenih skupina i centara mira, i tamo je bio početak moga otvaranja i svjedočenja pred ljudima. Tada sam počeo govoriti pred ljudima – u crkvama, na molitvenim susretima i, ponavljam, to je bio početak moga stidljivog otvaranja. Otada sam počeo intenzivno ići na molitvene susrete po cijelom svijetu, na kojima je redovito sudjelovalo po više tisuća vjernika. U tome me je Gospa ohrabivala govoreći da se moram više otvoriti, više dati, jer je riječ o ljudima koji dolaze sa svojim poteškoćama, ranama, bolestima i kojima treba riječ utjehe. Vodila me je kao što je vodila svih šestero vidjelaca. Također mi je govorila da ljude trebam ohrabrivati, više im davati. Tako sam počeo otvoreno svjedočiti.

Spomenuli ste vojni rok, koji ste služili u Ljubljani, u Sloveniji. Je li bilo pritisaka na Vas?

To je zaista bilo jedno veliko iznenađenje i šok u pozitivnom smislu. U vojsku sam, u vojarnu Šentvid pokraj Ljubljane, došao u lipnju. Dogle, može se reći, nisam često putovao, u Mostar sam prvi put išao kad su me vodili na ispitivanje. Zapravo, na odsluženje vojnoga roka bio sam najprije određen u Kragujevac, u Srbiju, no zahvaljujući susretljivosti ljudi u vojnom odsjeku u Čitluku, poslan sam u Sloveniju, koja je u to vrijeme bila demokratskija i ljudi koje sam spomenuo računali su da ću tamo imati manje problema. Kad sam došao u vojarnu, uslijedila je normalna procedura: sišanje, preuzimanje odore i sve što s tim ide. Nisam imao nikakvih problema, nikakvih pritisaka – možda vojnici i nisu puno znali o meni, ali su znali nadređeni, dakle, nije bilo nikakvih provokacija. Bilo je nekoliko razgovora u zapovjedništvu, sa starješinama, ali nije bilo nikakvih neugodnosti. Prošao sam tromjesečnu obuku i poručnik Josip Jeličić iz Muća kod Splita zadužio me da ću biti njegov pisar. Nastavak vojnoga roka proveo sam kao pisar, imao sam mogućnost izlaziti u grad svaki dan ako sam htio, a svako popodne bio sam sâm u uredu i imao sam priliku za ukazanja. Naravno, prvih dana u vojsci nisam imao ukazanja, na što me je Gospa pripremila prije polaska. Tih nekoliko dana Gospa mi je govorila u srcu.

(Nastavlja se)

(Drugo predavanje)

Pogled je jedan od najsnažnijih ljudskih kontakata

Ima u evanđeljima nekoliko tekstova koji se bave susretom Isusa i Petra kroz pogled. U tekstu iz Evanđelja po Marku (Mk 8, 31) pogled je opisan na jedan drukčiji način, i može nam biti od pomoći da učimo ponešto o svojim odnosima – bilo jednih s drugima, bilo s Bogom.

fra Ante Vučković

„I poče ih poučavati kako Sin Čovječji treba da mnogo pretrpi, da ga starješine, glavari svećenički i pismoznanci odbace, da bude ubijen i nakon tri dana da ustane. Otvoreno im to govoraše. Petar ga uze u stranu i poče odvrćati. A on se okrenu, pogleda svoje učeničke pa zaprijeti Petru: 'Nosi se od mene, sotonno, jer ti nije na pameti što je Božje, nego što je ljudsko!'“ Ova je scena drukčijeg karaktera. Ovdje Isusov pogled Petru ne otvara nove mogućnosti. Sada je riječ o pogledu koji čini nešto drugo.

Kad želimo kontakt, tražimo ga očima

Pokušajte zamisliti scenu u kojoj Isus priča svojim učenicima o onome što ga čeka. To je Petru neshvatljivo. Petar ima dobre nakane, on hoće sve najbolje. Petar ne želi ništa lošega. To je bitno uočiti: i onda kad ne želimo ništa loše, kad nemamo zlih nakana, stvari ne moraju ići na dobar način. Petar ne može spojiti Isusa kao Mesiju i patnju, muku, osudu, ubijanje, smrt. To je za Petra nespojivo. Ovdje bi bilo vrlo bitno uočiti da je Petar prvi koji ne može spojiti Isusov život s križem. Uočiti ćete tko to nije mogao: glavari svećenički, vojnici, oni koji su ga osudili – oni su mu se na takav način izrugivali. Petar je prvi koji je tako nešto napravio. Zato će odgovor biti prilično oštar. Volio bih da uđete u scenu i da vidite kako Isus pogledom čini suprotno od onoga što čini Petar: on izdvaja Isusa iz njegova odnosa s drugima. Odvođi ga na stranu, odvaja ga od drugih učenika, siječe njegove odnose – iz najboljih nakana, ali ih siječe, prekida. I što Isus čini? U trenutku kad mu Petar sugerira da to ne bi smio biti njegov put, Isus pogledom vraća učenike u odnos. Ovdje mi se čini prilično bitnim da uočite kako jedan pogled može vratiti druge u odnos, kako pogledom ili izbjegavanjem pogleda možemo druge izbaciti iz odnosa. Znamo da je to duboko ljudski. Kad ne želimo kontakt, mi ga izbjegavamo pogledom. Kad želimo kontakt, tražimo ga očima. Pret-

postavljam da je veliki dio vaših priča, početnih susreta, počeo pogledom. Pogled je jedan od najsnažnijih ljudskih kontakata do te mjere da je Aristotel govorio, ono što volimo, to hoćemo gledati. Pogled traži ono što voli. Pogled traži ono što voli. To znači da tamo gdje je ljubav slomljena pogled izbjegavamo. Ovdje je jako bitno uočiti da je Petar Isusa odvojio od pogleda drugih i njegov pogled od drugih učenika, kao da je prerezao ljubav, kao da je htio prerezati ljubav, a Isus je pogledom vraćan natrag, ne želi da se to dogodi. Ovo je meni prilično značajan tekst jer možemo uočiti da nekada ljudi iz Crkve, najbliži Bogu, kao što je Petar, mogu iz najboljih nakana htjeti presjeći odnos pogleda ljubavi s Isusom, i da ga jedino on vrati. Petar ga nije u stanju vratiti. On ga vraća. U tom trenutku kad netko od Isusovih siječe taj pogled, što Isus kaže? To je strahovita rečenica: „Nosi se od mene, sotonno!“ Mi naravno znamo da Isus nije pred sobom vidio biće s rogovima i repom i neakvim spravama za mučenje, nego Petra kakav je bio i inače, ali Isus tumači što znači sotonno: to je onaj kojemu je na pameti ne što je Božje – i sad nešto bitno: ne što je demonско – nego ljudsko, obično ljudsko. Obično ljudsko, da ne mogu prihvatiti križ, da mislim da na tebe ne spada križ, da mislim da to nije Božje. Isus kaže: to je sotonno! Mi uočavamo kako je sve ono što se stavlja između Boga i ljudi preprjeka Bogu, i da je to sotonno, ono što se isprječuje između čovjeka i Božje ljubavi prema njemu. Uočiti ćemo da tu ulogu može igrati onaj tko mu je najbliži, onaj komu je Isus malo prije toga rekao da će biti stijenja, onaj koji će držati na okupu njegove.

Nitko od ljudi ne može zauzeti mjesto Boga i biti dobar

Ovdje je bitno uočiti još jednu stvar. Isus osjeća na sebi nešto što nikako ne želi dopustiti, da je ta Petrova gesta pred učenicima učinila nešto strahovito. Petar je i ne znajući ušao u suparništvo s Isusom. Pokušajmo tu

scenu zamisliti na drukčiji način. Da je Isus, recimo, u tom trenutku rekao: Petre, možda ti pametno govoriš, možda nije pametno da ja idem na križ, i da su se njih dvojica onda vratili ostalim učenicima, lako možemo zamisliti da Isus više ne bi imao neki autoritet. Imao bi ga Petar. Bio bi iznad njega. Budući da Isus potpuno svjesno zna da na njegovo mjesto ne smije stati nitko, Petar nije u suparništvo s njime niti iznad njega. On samo može

biti u njegovoj službi, kao stijena njegovu djelu, Isus takvo suparništvo siječe. To je prilično bitna uputa: tamo gdje čovjek hoće pred drugima zauzeti mjesto Boga, to Bog siječe ostrim, teškim riječima: Sotonno, odlazi od mene! To govorim zato što se prilično često susrećem s ljudima koji imaju muke i patnje u svojoj kući, u obitelji. Nedavno mi je jedna žena pričala – dugo su već u braku, djeca su odrasla – da je sa svojim mužem jedva izdržala, zbog djece, jer on od prvog dana kaže: ja sam ti bog! Moja je zadnja! Ja sam najvažniji! Mene svi moraju slušati! Ja sam tu da se mene poštuje! Kakav Bog? Što će ti Bog? Ja sam ti bog! U tom trenutku osjetite koliko destruktivne snage može ući u ljude tamo gdje netko iz najboljih nakana, jer misli da može zauzeti to mjesto, stane na mjesto Boga. Zato je riječ, „Nosi se, sotonno“, jako bitna jer Isus to ne trpi ni jednog trenutka. Ne dopušta da se tu stvara konkurencija. Mi znamo, dočim se to mjesto zamijeni, dočim na Božje mjesto stane čovjek, počinje destruktivno djelovati. Nitko od ljudi ne može zauzeti mjesto Boga i biti dobar. Tko god je ikada u ikakvu društvu zauzeo apso-

lutno mjesto, uvijek je djelovao destruktivno, uvijek je uništavao ljude. Mi znamo: jedino kad Bog stoji iznad ljudi daje ljudima najbolje što oni mogu biti. Isus je jednom rekao, ne zovite me dobrim, samo je jedan dobar.

Pogled koji ljubi

Ima još jedan tekst koji je tiče pogleda, još zanimljiviji. Naći ćemo ga kod Luke (Lk 22,54-62). Tiče se opet Petra i Isusa i njihova odnosa u pogledu. Luka opisuje trenutak kad je Isus uhvaćen i odveden u sudnicu, a Petar ostao vani. „Uхватиše ga dakle, odvedoše i uvedoše u dom velikoga svećenika. Petar je išao za njim izdaleka. A posred dvorišta naložiše vatru i posjedaše uokolo. Među njih sjedne Petar. Uglad ga neka sluškinja gdje sjedi kraj vatre, oštro ga pogleda i reče: 'I ovaj bijaše s njim!' A on zanijeka: 'Ne znam ga, ženo!' Malo zatim opazi ga netko drugi i reče: 'I ti si od njih!' A Petar reče: 'Čovječe, nisam!' I nakon otprilike jedne ure drugi neki navaljivaše: 'Doista, i ovaj bijaše s njim!' Ta Galilejac je!' A Petar će: 'Čovječe, ne znam što govoriš!' I umah, dok je on još govorio, oglasila se pijetao. Gospodin se obazre i upre

pogled u Petra, a Petar se spomenu riječi Gospodinove, kako mu ono reče: 'Prije nego se danas pijetao oglasi, zatajit ćeš me tri puta.' I izide te gorko zaplaka.“

U ovom tekstu susrećemo opis preko pogleda. Petar za Isusom ide izdaleka. Prva stvar koja fascinira ovdje je da Petar kad ide izdaleka hoće se sakriti, hoće biti kao drugi, da nema neke razlike između njega i drugih ljudi, ali ne uspijeva. Svi ga prepoznaju kao onoga koji pripada Isusu. Ne znam postoji li način da se svi izmiješamo pa da vidimo ima li načina da se prepozna koja žena pripada kojem mužu i koji muž kojoj ženi, ali pretpostavljam da to nije odveć teško jer ljudi, kad dugo žive zajedno, steknu neku vrstu suživota. Ono što mene uvijek iznenadi kad susretnem ljude koji žive u braku, neprestano – kad je riječ o zajedničkom životu – neprestano misle s dvije glave, „stereo“, neprestano misle što drugi misle. „Znate, moja bi žena tako rekla, ona misli tako, moram je nazvati, moram se s njom dogovoriti...“ Osjećate da netko stalno vodi računa o onom drugome. To je duboko ušlo i u tijelo, i u krv, i u način mišljenja, i u osjećaje, i u planiranje vremena, i u planiranje susreta. Drugi je tu kao netko tko meni pripada potpuno, komu ja pripadam potpuno, nešto što se ne odvaja od mene. Neke takve jake veze postoje između Petra i Isusa. Petar pripada Isusu i onda kad bi htio da se to ne pokaže. I onda kad bi to htio sakriti od drugih. Petar se sad izlaže jednom drugom pogledu, pogledu sumnje. Uglad ga sluškinja, kaže Luka, oštro ga pogleda. Petar počinje izdavati, zatajivati svog učitelja. Prije nego Petar zataji dogodio se taj susret s pogledom koji je oštar, koji sumnja, koji ga stavlja u svjetlo u kojem se Petar osjeća nesigurnim. Mi ljudi možemo tako gledati druge ljude. Pogledom punim prijezira, sumnje, podsmjeha, i učiniti drugoga nesigurnim. Jednostavnim pogledom možemo drugoga navesti da ne bude ono što jest. Da izda svoje najvažnije odnose. Petar počinje govoriti ono što nije. Možemo govoriti o Petrovu strahu, ali jedna od najvažnijih stvari je da sluškinja na Petru primjećuje Isusovu pripadnost, ono što bi on htio sakriti. Njezin pogled i pogled drugih koji će se pojaviti tjeraju ga u sve veću laž, u sve veće izdaje. Ovaj je tekst sjajan po tome što opisuje još jedanput Isusov i Petrov pogled. Isus izvode iz sudnice, kaže Luka. Jutro je, tek počinje svitati zora, čut će se pijetao, u tom trenutku Gospodin se obazre i upre pogled u Petra. Nije, dakle, riječ o slučajnom susretu. Isus ga traži pogledom, traži ga pogledom u onom što on jest u dubini svoga srca. Upre pogled i obazre se. Petar se susretno s pogledom. Bez jedne jedine rije-

Nastavak na 30. str. ►

Buđenje na početku nove godine

U Međugorju, glede kršćanskog nauka, nema ništa nova. Nov je samo poziv Neba da iznova započnemo živjeti ono što već znamo. Zapravo, ono što smo znali, ali smo to bili zaboravili.

fra Marinko Šakota

„Ovdje sam postao svjestan da u trideset godina propovijedanja nikada nisam govorio narodu o postu, npr. da objasnim zašto, kako, kada – njegove opasnosti i prednosti. Post sam, naravno, spominjao barem u korizmama. Sada kad čitam Sveto pismo pitam se kako je bilo moguće da previdim ovu poruku, a ona se nalazi skoro na svakoj stranici. Isus je postio, govorio o postu, rekao da će njegovi također postiti. Kako je to bilo moguće, neprestano se pitam i bojim se da ima još mnogo poruka koje čekaju na moje obraćenje pa da ih otkrijem.“ Tim riječima jedan svećenik-hodočasnik fra Slavku Barbariću opisuje svoj doživljaj Međugorja.

U iskustvu tog svećenika slutimo bit i posebnost Međugorja: Tu se on probudio. Progledao. Tu je počeo shvaćati nešto što je i prije znao, što je i prije čitao, ali što nije smatrao važnim jer mu to nije ništa govorilo niti ga je diralo. Doživio je ono što je srž Međugorja: „Međugorje nije darovano da se nešto bolje zna, nego da se bolje živi evanđelje Isusa Krista, koji je jedini Spasitelj“ (fra Slavko Barbarić). Zbog toga je *buđenje* pravi naziv za bit Međugorja. Gospa nas zove: „Probudite se iz sna nevjere i grijeha, jer je ovo vrijeme milosti koje vam Bog daje“ (25. veljače 2000.).

Gospa čini ono što je Isus činio

U Međugorju, glede kršćanskog nauka, nema ništa nova. Nov je samo poziv Neba da iznova započnemo živjeti ono što već znamo. Zapravo, ono što smo znali, ali smo to bili zaboravili.

Gospa čini ono što je Isus činio: budi nas, otvara nam oči da se trznemo iz sna i da se počnemo mijenjati. Isus je svoje suvremenike pozivao: „Obratite se i vjerujte evanđelju!“ Obraćenje je poziv na buđenje: „doći k sebi“ kao izgubljeni sin; postati svjesni pogrešnog smjera u kojem idemo; uvidjeti da smo se udaljili od Oca, da smo postali slijepi za Nje-

ga i za Njegovu ljubav, slijepi za ljude pokraj sebe, za rane koje zadajemo drugima...

Lako bismo se obraćali da nije pravdanja: „Ali ja sam dobar. Nisam nikoga ubio. Nisam ukrao... Ja vidim. Nisam slijep. Mene ne treba buditi. To je potrebno drugima, grješnicima.“ Očigledno, slijepilo nikoga ne zaobilazi. Pokraj Isusa su bili, s njim jeli i pili, gledali ga i slušali, a bili su slijepi. Sjetimo se Jude, ali i Petra, kao i drugih učenika. Dvojica učenika na putu za Emaus idu s Isusom, slušaju ga, a slijepi su. Tek u lomljenju kruha (u euharistiji) otvaraju im se oči, bude se, progledavaju. Ako je stanje sna i slijepila zahvaćalo Isusove učenike, kako tek ne će nas?!

Ovdje su se mnogi probudili

„Nekolicina ljudi danima su bili zarobljeni na splavu nedaleko od brazilske obale, umirući od žeđi. Nisu imali pojma da je voda na kojoj su plutali bila pitka voda. Upravo na tome mjestu rijeka se ulijevala u more takvom snagom da je slatka voda dopirala nekoliko kilometara prema pučini. Plovili su po pitkoj vodi i umirali od žeđi, a nisu to znali.“

Toliki su prije susreta s Međugorjem plutali na svojim životnim splavima gladni i žedni mira i ljubavi, sreće i zadovoljstva. Umirali su a nisu znali da je rješenje moguće i da je ono tako blizu. Živjeli su u nemirima i sukobima, neizmireni, s krivnjom i dugogodišnjim ranama i teretima u duši, a nisu znali da je Bog izvor mira i da je taj izvor na dohvata ruke: tu, u mojoj blizini, u crkvi, u isповjedaonici.

U Međugorju su im se otvorile oči. Progledali su i prvi put uvidjeli da su išli krivim putovima, da su grijehili protiv Boga i ljudi pokraj sebe. Probudili su se i počeli shvaćati: pa Bog me nije osudio iako sam grijehio. Bog je Milosrdni Otac, mogu iznova započeti. Mnogi su, kao Petar, u Isusovu pogledu prepoznali blagost, milosrđe i praštanje. Otkrili su sreću i počeli plakati od sreće. Mir se

Snimio Franjo Šušter

vratio u njihova srca a onda po njima i u njihove obitelji.

Toliki su otkrili ljepotu molitve i duhovnog života. Shvatili su da je molitva više primanje nego davanje, više slušanje nego govorenje; da je molitva škola u kojoj učim od Isusa i Marije, u kojoj se nadahnjem njihovim iskustvima za svoja iskustva i odnose. Na sebi su vidjeli razliku između vremena kad mole i kad ne mole. Mnogi su u postu prepoznali sredstvo oslobođenja, uviđanja loših navika, postupaka i riječi koje prije toga nisu uviđali.

Međugorje ne donosi ništa novo, ali ljude čini novima

To je zanimljivost i posebnost Međugorja: ne donosi ništa novo, ali ljude čini novima. Zapravo, nama ne treba ništa novo. Ta siti smo neprestano novih stvari i ponuda kojima nas proizvođači guše. Nisu nam više zanimljive stalno nove reklame, „zvijezde“ koje kratko traju. Zasićimo se praznih „faca“, okrećemo list očekujući nova lica, nove ideje. Siti

smo svega. Sve nam je postalo dosadno. Ništa nas više ne može obradovati. Ništa novo pod suncem!

Fra Slavko nas uči: „Ako postavimo pitanje što treba činiti da sve postane novo, zanimljivo i time život svakodneвно nov i zanimljiv, onda zacijelo ne treba ništa novo stvarati. Treba samo obnoviti svoj odnos prema Bogu, ljudima i stvarima i prema životu uopće. Drugim riječima, treba otkriti svakodneвно čudo, čudo koje se među nama događa.“ Sve je već tu, pokraj nas. Potrebno je samo da budemo dovoljno budni i otvoreni za prepoznavanje.

Međugorje nam pomaže shvatiti da nije dovoljno samo znanje (da treba moliti, postiti, slaviti Misu, ispovijedati se) nego da nam je potrebno još nešto. Po fra Slavku, „znati što treba činiti ne znači u isto vrijeme da se ima snage to činiti. Jedino ljubav prema Bogu i prema drugima daje snagu da se postupi prema onome što se zna.“

Ljubav – to je ta snaga! To je ta budilica! Ljubav u srcu – tu je onda i mir i radost i sre-

Toliki su prije susreta s Međugorjem plutali na svojim životnim splavima gladni i žedni mira i ljubavi, sreće i zadovoljstva. Umirali su a nisu znali da je rješenje moguće i da je ono tako blizu.

ća i zadovoljstvo i oči koje vide dobro i pozitivno. Ljubav u srcu – shvaćam da sve imam, da mi ne treba mnogo za sretan život. Ako nema ljubavi u mom srcu, onda mi, uglavnom, trebaju (nove) stvari, nezadovoljan sam jer mnogo toga nemam, onda moram druge mijenjati, onda mi je sve teško...

Kad se ja promijenim, sve se promijenilo

Započinjemo novu godinu. Neka ova ne bude kao prošla. Uđimo u ovu drukčiji: s novim očima, s novim srcem. Gospa nas uči da sve ovisi o meni i o mom srcu, a ne o drugima; da ne čekamo da se svijet promijeni, nego da se ja počnem mijenjati. Kad se

ja promijenim, sve se promijenilo. Kad se promijeni moje gledanje i shvaćanje, sve mi drukčije izgleda: i ljudi i stvari, i bogatstvo i siromaštvo.

Odlučimo se svako jutro u novoj godini moliti za ljubav prema drugima: da u mom srcu bude žarča ljubav prema Isusu, prema svetoj Misi, molitvi, Božjoj riječi; da je bude više prema članovima moje obitelji, ali i prema osobama koje mi se ne sviđaju ili su me povrijedile... „Onaj koji ljubi, taj neprestano traži ljubljenoga, i neprestano otkriva novo i novosti. Ljubljena osoba nikad ne zastarjeva, nikad ne postaje dosadna i beživotna, nikad se ne ponavlja, pa iako isto sve čini“ (fra Slavko Barbarić).

Vrijeme za slobodu

Kad se uhvatimo, zateknemo udaljeni od izvora, od Boga, žed postaje jača. Onda nas uhvati panika i strah od napuštanja, od patnje, strah od besmisla. U vidokrugu slobode, naše osobne slobode, nalazi se uvijek nova prigoda za ponovno započinjanje, za vraćanje na onaj put koji vodi k Bogu, a ne od njega.

s. Dominika Anić

Uvijek na početku nove kalendar-ske godine mi ljudi jedni drugima izražavamo svoje dobre želje a u njima i neka očekivanja, i od nove godine i jedni od drugih. Da dolaze će vrijeme bude bolje od onoga koje izmiče, koje smo odživjeli a u kojem smo malo ili nimalo od planiranog ili priželjkivanog ostvarili. Vrijeme samo od sebe, ni godina nova sama od sebe, ne će nam donijeti ništa novoga ukoliko mi sami u to novo i bolje vrijeme ne uložimo sebe. Ukoliko vremenu koje nam je darovano ne pridemo s novim pogledom i novom zauzetošću, naše će želje ostati i ovaj put otrcane fraze koje nas ne će pokrenuti niti dodirnuti. Novost se očituje prije svega u kvalitetnijim, zdravijim i boljim međuljudskim odnosima. To je jedna od najvećih želja koju bismo jedni drugima trebali poželjeti i za njezino se ostvarenje zauzeti. No, ovdje svatko treba poći ponajprije od sebe. Osloboditi se velikih očekivanja od drugih a vidjeti što ja mogu u ovom trenutku dati od sebe, na kojem se području života zauzeti da nam svima bude bolje.

Prihvatiti Božju ljubav

Prvo i najvažnije jest moći prihvatiti Božju ljubav koja je neupitna u našem životu unatoč svim našim ljudskim nedostatnostima. Božju ljubav ne možemo ni zaslužiti, ali ni izgubiti. Ona jedina ostaje dovijeka. Čini nas slobodnima. Vrijeme u kojem nam Bog nudi prigodu osluhnuti taj zov slobode, jest ovo vrijeme koje živimo, ovaj trenutak sada u kojem se mićemo i u kojem jesmo. A ovaj trenutak ispunjen je Božjom nazočnošću i ljubavlju. Bog je sam sobom prozeo naše vrijeme jer je i sam uzeo udjela u njemu, živio našim ljudskim životom. Da posveti i vrijeme i čovjeka koji u svom vremenu živi i ostvaruje smisao svoga postojanja.

Ako istinski u ovo možemo povjerovati, tek smo tada slobodni ljudi, ljudi koji više nemaju što izgubiti. Tu se skriva izvor prave slobode. Slobode srca za istinsko čovjekoljublje koje nam je iskazao Isus. Dokle god čovjek ne prihvati sebe i stvarnost svoga vlastitog života kao privilegij Božje darovanosti, ne može biti slobodan. Pogotovo ne u svojim

međuljudskim odnosima. Uvijek će u svojim kontaktima tražiti samo sebe, vezivati ljude uz se, čvrsto ih se držati, iskorištavati druge, ali se uvijek iznova i razočaravati.

Ako ne shvatimo i ne prihvatimo da se danas Bog rađa u ljudskim odnosima, bit ćemo uskraćeni za najveličanstvenije isku-

stvo Božje upletenosti u naš konkretan ljudski život ali u slobodi. Tu Božju ljubav ili „upletenost“ u naš život možemo prihvatiti ili odbaciti. S ovom zauzetošću obično ne igramo igru života. Odbaciti Božju ljubav – to nitko od nas ne čini tako brzo. Mi ne igramo na „sve ili ništa“. Ne igramo sit-

Prvo i najvažnije jest moći prihvatiti Božju ljubav koja je neupitna u našem životu unatoč svim našim ljudskim nedostatnostima. Božju ljubav ne možemo ni zaslužiti, ali ni izgubiti. Ona jedina ostaje dovijeka. Čini nas slobodnima.

Snimila Lidija Paris

nim kovanicama. Mi, istina, govorimo DA Božjoj ljubavi, primjerice na krštenju, na potvrdi ili u drugim važnim situacijama na našem životnom putu. Ali u svakome od nas događa se i nešto drugo. I u tome i jest opasnost našega života, da kažemo DA, ali istodobno uvijek iznova od toga svog DA malo oduzmemo, puštamo da nas Bog privuče k sebi, ali se malo od njega i ogradimo. Jer on je kao oganj koji sažije, a nitko od nas ne želi pustiti da izgori. Ne želimo dopustiti da nas Božja ljubav prožme jer je zahtjevna. Jer bismo se u tom slučaju morali mijenjati, obraćati, a to nam teško pada.

Blizina i udaljšavanje

U ljudskom životu postoje dva gibanja ili dva puta. Jedno je prema Bogu, a drugo – udaljšavanje od Boga. O njemu rado ne govorimo ali osjećamo kako postoji u nama, i kako se „ulovimo“ upravo izručeni ovom drugome, osjetimo kako smo se gotovo neprimjetno od Boga udaljili, kako naš život ne odražava život po evanđelju. Kako brzo i lako otupimo na Božju riječ i prepustimo se tek našim ljudskim naklapanjima, sitnoćama i time naš život gubi na kvaliteti, gubi evanđeoski okus i postaje bljutav. To se onda očituje u sve ve-

ćem nezadovoljstvu, u bolesnim međuljudskim odnosima ili bijegu u razne ovisnosti, iz kojih se teško izlazi i koje nas ponižavaju u ljudskom dostojanstvu. Naše kretanje od Boga ili udaljšavanje od njega počesto se prešućuje. A ono što prešutno činimo, ima veliku šansu dogoditi se i ostvariti u skrivenim kompromisima i potajnim uvjetima. Da, malo k Bogu, malo od Boga.

Između ovih dviju mogućnosti – puta prema Bogu i puta od Boga – živimo zajedatost svoga vremena, svoga svakidašnjeg života. Kompromisi imaju korozivni učinak – izjedaju našu životnu snagu. Znamo da trajna korozija izjede čak i željezo. I tako most dobiva napukline. Tako je s našim malo DA, malo NE Bogu i životu. Kompromisi i suzdržanost imaju velik utjecaj, razarajući utjecaj. Mi često znamo braniti svoje kompromise nazivajući ih razumnima, opreznima; opravdavamo ih i branimo iako u dubini duše znamo da tu nešto nije dobro. Osjećamo da nismo ni hladni ni vrući, nego bljutavi. Život nam postaje bezokusan, stavovi nejasni, pretvorimo se u kompromisere i ljude koji više ne znaju jasno nastupati.

Isus je uvijek i u svemu bio jasan. Nikada nije dopustio da u svojim stavovima i nastupima ostavi dojam nejasnoće. A osobito u svojim odnosima. Bilo o komu da je bila riječ, Isus je nastupao posve jasno i do kraja slobodno i suvereno. Pa bila to riječ o „pravovjernim“ farizejima, svećenicima, učiteljima zakona ili, pak, onima koji su se osjećali izoliranima i odbačenima od društva, gubavcima, carinicima ili javnim grješnicima.

Isusova jasnoća i prihvaćanje svakog pojednog dovodili su ih do potpune istine o njima samima. Nitko nije mogao ostati ravnodušan. To košta. Koštalo je i Isusa. Jedni su ga u startu odbacili, drugi prihvatili s mukom i nakon duga puta s njime. Oni koji su ga odbacili, tražili su način da ga ušutkaju i uklone jer se usudio dirnuti u njihove savjesti i probuditi ih iz sna, iz neslobode u koju su sami sebe okovali. Drugi su bili sretni što ih je doveo u dodir s njihovim istinskim bićem i dao im prigodu pokajati se i početi iznova. Za one koji se nazivaju njegovima, drugoga puta nema, iako i taj put traje i nije bez iskušenja.

Kad se uhvatimo, zateknemo udaljšeni od izvora, od Boga, žed postaje jača. Onda nas uhvati panika i strah od napuštanja, od patnje, strah od besmisla. U vidokrugu slobode, naše osobne slobode nalazi se uvijek nova prigoda za ponovno započinjanje, za vraćanje na onaj put koji vodi k Bogu, a ne od njega. Tako neka bude i ove godine, put stjecanja slobode – put prema Bogu.

► **Nastavak s 9. str.**

Iskusio sam Božju nazočnost i njegovu ljubav, pa je istinski mir ispunio moje srce

Martin dojmljivo pripovijeda kako je postao vjernik Katoličke Crkve: „Potječem iz ortodoksnih židovskih obitelji. Jednoga me je dana poznanica povela sa sobom u katoličku crkvu. Crveno (vječno) svjetlo, što je sijalo ispred svetohraništa, duboko me dirnulo jer me podsjećalo na sinagogu. Ništa nisam razumio tijekom svete Mise, ali nevjerojatan mir ispunjavao je moje srce. Božja je nazočnost i njegova ljubav djelovala iznimno snažno na moju dušu. Bio sam duboko potresen, plakao sam kao nikada do tada. Kad mi je poznanica pričala o Gospinim ukazanjima u Međugorju, osjetio sam duboku želju poći onamo.

Napokon sam se našao u Međugorju i doživio neizreciv mir. U srcu sam osjetio kako me Bog želi kao krštenika. U Međugorju sam shvatio koliko me Marija (Gospa) voli. Mnogo sam plakao jer ova kva ljubav ne ovisi o našim mogućnostima (htijenju). Ona je dar Božji. Ovdje sam počeo vjerovati u Isusovu nazočnost u Presvetom oltarskom sakramentu. On je kruh života.

Otkrio sam dar svete ispovijedi, toga divnog sakramenta što ga mnogi mladi ne doživljavaju dovoljno vrijednim i poželjnim. A doista bismo trebali biti svjesni tako divna dara! Toliko nam je potrebna sveta ispovijed i oprostjenje! Isus nas i dozivlje govoreći: 'Odreći se griznje savjesti, skini sa sebe breme!'

Sve više sam čeznuo za krštenjem i svetom pričesti. Mene kao Židova Marijina je prisutnost duboko ganula jer je uloga majke u židovskoj obitelji vrlo bitna, ona osigurava postojanost i daruje stalnu nježnost. Roditelji su bili duboko povrijeđeni kad sam prešao na katoličanstvo, ali me majka voli danas kao i prije.

Marija u Međugorje dolazi svaki dan, ona je uvijek ista, a našem je životu potrebna ta postojanost. Svi mi trebamo majku i njezinu ljubav. Bog nas je takve stvorio. Prve dane života provedemo u sobi svoje majke gdje nas ona brižno hrani i ljubi. U duhovnome životu također trebamo majku! Marija je svima majka, bili mi Židovi, protestanti, katolici ili ateisti. Ona nas sve ljubi! U određeno ćemo vrijeme Božjom voljom svi biti zasađeni na jedno jedino stablo i židovski će narod vidjeti da je Isus Mesija. Ne biramo mi Isusa, nego Isus odabire nas, samo trebamo otvoriti srce i reći da.“

Lovro iz Brindizija

Lovro je rođen u Brindiziju, gradiću u talijanskoj Apuliji, u obitelji Russo, 1559. godine. Vrlo rano ostao je najprije bez oca a onda i bez majke te prešao živjeti kod strica u Veneciju. Tu je susreo franjevce – kapucine koji će na mladoga Lovru ostaviti snažan dojam. Nakon kraćeg promišljanja i molitve, Lovro se odlučuje na redovnički poziv. Poglavari ga šalju najprije u Veronu, potom u Padovu, a onda je ponovno u Veneciji gdje biva zaređen za svećenika godine 1582.

fra Miljenko Šteko

Budući da je bio izvanredno nadaren, već za prvo zaduženje dobio je poučavati teologiju. Životopisci osobito spominju njegovu nadarenost za jezike i razumijevanje Svetoga pisma. Ne čudi, stoga, da je jedno vrijeme vršio i službu posebnog propovjednika za rimske Židove. Biran je i za mnoge druge službe, do one najviše u Redu – generala Reda. Godine 1619. prokrstaro je Europu propovijedajući i utvrđujući u redovničkoj stezi povjerenju mu braću. Nije ga zaobišla, u to vrijeme uobičajena, diplomatska aktivnost. Umro je u Lisabonu s navršениh 60 godina života. Što god mu je povjeravano, nisu izostajale stožerne redovničke obveze i življena – prepoznatljiva franjevačka kristocentrična duhovnost od koje je, u Lovrinu životu, neodvojiva i marijanska pobožnost.

Marijina stvarnost nerazdvojiva od otajstva Krista

Njegov mariološki nauk, od osamdeset i četiri propovijedi i nagovora, sabrani je znameniti Lovrin *Mariale*, koji nam predstavlja Lovru kao izvanredna i pronicljiva teologa te čovjeka sa širokim spektrom znanja. Lovro slijedi Škotovu misao. Marijina stvarnost nerazdvojiva je od otajstva Krista. Tako on, na više mjesta, polazeći od početka Pavlove poslanice Kološanima – u kojoj je Krist kamen zaglavni, Prvorođenac prije svakoga stvorenja – vidi Blaženu Djevicu Mariju predodređenu od početka kao majku Otkupiteljevu. Drži se kako je upravo Lovro, u ovom smislu, prvi od teologa uspostavio nazivlje o božanskome materinstvu Marijinu. A to je najznačajnija potka mariologije, kako to objašnjava Roschini u reviji *Marianum* br. 9. K tome, Lovro ide i dalje u svom promišljanju te uvodi usporedbu Adama i Eve – u smislu neposluha, i Mariju i Krista u smislu poslušna. Uz ovo promišljanje nadovezuje, i poslije razrađene teološke postavke, zaručništva Krista i Crkve u kojoj je Marija bitna sastavnica. Razrađujući Marijinu blizinu s Kristom on govori o sličnosti. Tako je Ma-

Njegov mariološki nauk, od osamdeset i četiri propovijedi i nagovora, sabrani je znameniti Lovrin Mariale, koji nam predstavlja Lovru kao izvanredna i pronicljiva teologa te čovjeka sa širokim spektrom znanja. Lovro slijedi Škotovu misao.

rija slična Kristu u predodređenju, slična u rođenju, slična u životu, smrti, uskrsnuću i proslavi. Lovro u svemu osobito ističe Marijinu svetost od prvoga trenutka njezina začeća. Lovro je apsolutni zagovornik i pristasa škotizma glede Marijina bezgrješnoga začeća. Duh Sveti ispunio je čitavu Marijinu egzistenciju puninom milosti. A govoreći o punini milosti darovane Mariji, Lovro naglašava kako ta punina nije bila nešto nepokretno, statično, nego, štoviše, u stalnom pokretu prema višem, uzvišenijem i svetijem. On u svojim sermonima prolazi sve Marijine blagdane i svetkovine te u svakoj od tih govori o posebnom intenzitetu djelovanja milosti. Piše i razmišlja, na sebi svojstven način, i o molitvama i pjesmama Gospi u čast.

Moćno Marijino posredništvo

Mnogi Lovrini sermoni govore dijaloški o odnosu Evina materinstva nad svim živima i Marijina, potpuno oprječna, poslušna i sveta, duhovna materinstva nad onima koji su u Kristu kršteni.

Kad su tek sredinom prošloga stoljeća sva njegova djela konačno sabrana i objavljena, papa Ivan XXIII. godine 1959. dao mu je naslov naučitelja Crkve, označivši ga kao apostolskoga naučitelja. Zanimljivo je da Lovro, uz osobitosti propovjedničkoga žargona i nove postavke, uvijek ostaje na crti najjasnijega teološkog nauka Crkve. Primjerice, on često koristi usporedbe Staroga i Novoga zavjeta, odnosno saveza, i upravo tu govori ono što možemo naći u najsvremenijim teološkim leksikonima i rječnicima današnjice. Kad govori o Božjem savezu s Marijom, on uvijek ostavlja jasnu različitost od Krista, jedinoga Spasitelja i Otkupitelja. Za njega onda, kao i za nas danas, pojam saveza predstavlja milost Božju kao volju da se uspostavi zajedništvo: Bog po ljubavi i po slobodnoj inicijativi uspostavlja odnos s čovjekom; uzdiže čovjeka – bez ikakve njegove zasluge i ne dugujući mu ništa – za partnera svoje spasiteljske ljubavi. On se toliko zanima za čovjeka da tijekom ljudske po-

Kad govori o Božjem savezu s Marijom, on uvijek ostavlja jasnu različitost od Krista, jedinoga Spasitelja i Otkupitelja. Za njega onda, kao i za nas danas, pojam saveza predstavlja milost Božju kao volju da se uspostavi zajedništvo: Bog po ljubavi i po slobodnoj inicijativi uspostavlja odnos s čovjekom; uzdiže čovjeka – bez ikakve njegove zasluge i ne dugujući mu ništa – za partnera svoje spasiteljske ljubavi.

vijesti uzastopno očituje svoju volju za uspostavljanjem zajedništva. U isto vrijeme, ostavlja mu punu slobodu da savez prihvati ili odbaci. Čovjek koji kaže *da* na ponudu saveza s Bogom, može uživati u ljubavi toga saveza i istodobno zadobiti snagu da slijedi smjernice saveza, dane za njegovo spasenje. Ideja saveza zbog toga obilježava odnos iz-

među Boga i čovjeka kao životno i sudbinsko osobno zajedništvo, u kojemu istodobno ostaje sačuvana neizmjerana razlika između Boga i čovjeka, te stoga i božanstvo Boga i stvorenost čovjeka. Osim toga, ona je bitna ne samo kako bi se odredio odnos između Boga i čovjeka, nego također kako bi se razjasnio odnos između Staroga zavjeta i No-

Mnogi Lovrini sermoni govore dijaloški o odnosu Evina materinstva nad svim živima i Marijina, potpuno oprječna, poslušna i sveta, duhovna materinstva nad onima koji su u Kristu kršteni.

voga, zato što pod svim dogmatskim vidicima označava i kontinuitet i razliku koji među njima postoje. Teološka gnoseologija tako otkriva bilo jedinstvo, bilo različitost između starozavjetne i novozavjetne Božje objave: isti je Bog onaj koji u starozavjetnim sklapanjima saveza očituje svoju volju da uspostavi zajedništvo s ljudima i onaj koji u utjelovljenju vlastitoga Sina objavljuje najdublje jedinstvo između sebe i čovjeka. Isus Krist je u isto vrijeme onaj koji dovršava Stari zavjet i koji ga dovodi do ispunjenja, zato što je – kao utjelovljenje Božje volje da uspostavi zajedništvo – na nenadmašiv i definitivan način ostvario starozavjetni savez. Pod soteriološkim vidikom stoga vidimo da se u savezu ocrtava spasiteljska Božja volja, koja neprekidno prolazi kroz ljudsku povijest i koja je spasiteljskim djelom Isusa Krista izvela nov i nezamisliv obrat u povijesti spasenja. Pod ekzeziološkim vidikom, savez prelazi od staroga k novome Božjem narodu, odnosno Crkvi! Pod eshatološkim vidikom, stari savez čini privremenu dionicu prema vječnosti novoga saveza, koji je poput klice ostvaren Isusovim dolaskom, a bit će do kraja ispunjen njegovim povratkom. A to već spada u eshatološki govor čiji se termin prvi put koristi nakon Lovre, kod teologa A. Calova (+ 1686.), koji pod naslovom *Eschatologia sacra* obrađuje smrt, uskrsnuće, sud i dovršenje svijeta. Valja reći da će još kasnije, tek sa Schleiermacherom, ovaj termin dobiti na značenju i postati dio univerzalnog teološkog jezika. No, Lovro nas poziva da, ako se želimo spasiti, moramo biti uz Mariju, slični njoj i nju nasljedovati (Roschini). Lovro je snažno progovarao o moćnome Marijinu posredništvu i zagovoru, upravo u duhu onoga zaziva što ga papa Benedikt XVI. reče na općoj audijenciji pred Božić 2010.: „neka nam Djevica Marija i sveti Josip pomognu živjeti otajstvo Kristova rođenja s novom zahvalnošću Gospodinu“!

Božić 2010.

Snimili: Foto Đani i Lidija Paris

Uz Papin nagovor Rimskoj kuriji uoči Božića 2010.

Probudi, Gospodine, svoju silu i dođi!

Papa redovito uoči Božića održi govor članovima Rimske kurije u kome sažima sve važnije događaje godine na izmaku, stavlja naglaske na sve što se dogodilo u Crkvi tijekom jedne godine, postavlja smjernice za budućnost. Papa se ne ustručava nazvati stvari, promašaje pa i skandale u Crkvi pravim imenom; ništa on ne zataškava, nego zastranjenja i skandale u Crkvi stavlja u kulturološku i metafizičku dimenziju.

fra Tomislav Pervan

Misao vodilja cijeloga ovogodišnjeg govora bijaše krajnje adventska, prvi redak, prvi zaziv i izričaj zborne molitve od Prve nedjelje došašća: *Excita, Domine, potentiam tuam, et veni. Probudi, Gospodine, svoju silu i dođi!* Višekratno opetuje Papa taj adventski uzvik nakon čega nastavlja izlagati svoje misli i nakane.

„*Excita, Domine, potentiam tuam, et veni*“ usrdno vapije Papa suočen s tolikim opasnostima, tjeskobama i progonima kojima su izvrnjeni kršćani i Crkva diljem svijeta, napose u ovoj minuloj godini. Tjeskobe i opasnosti izvana i iznutra. Kršćani su najprogonjenija manjina u svijetu u nekim zemljama. Svakodnevna izvješća o progonu i ubijanjima nedužnih vjernika, pa čak i u crkvama, za vrijeme Božje službe. Papa, kao znalac razvoja crkvene liturgije, napominje kako je većina molitava koje se danas mole u bogoslužju nastala u prvim stoljećima, upravo za urušavanja Rimskoga carstva i za navale barbarskih plemena koja su pljačkala antičku baštinu i kulturna dobra. Crkva nikada nije prestajala moliti da se *Gospodin probudi, da pokaže silu svoju, da nas spasi!*

Zastranjenja

Papa se prisjeća kako smo s velikom radošću započeli Svećeničku godinu. Hvala Bogu, sretno smo je i završili, makar je protekla u posve drukčijem raspoloženju nego smo očekivali. Kršćani su ponovno postali svjesni što za Crkvu znači dar svećeništva. „Nama svećenicima i laicima, i to upravo mladim ljudima, ponovno je postalo jasno i postali smo svjesni koliki je dar svećeništvo Katoličke Crkve koji nam je Gospodin povjerio. Ponovno smo postali svjesni kako je i do koje mjere predivno što ljudi u Božje ime i s njegovom punomoći izgovaraju riječi oprosta grijeha te tako mijenjaju svijet i život ljudi. Kako je samo predivno smjeti izgovarati riječi pretvorbe u euharistiji, riječi ko-

jima Gospodin u sama sebe pretvara dio ovoga svijeta i tako preobražava ovaj svijet na jednom mjestu u njegovoj supstanciji. Kako je samo lijepo biti uz ljude u Gospodinovo ime, smjeti biti uz njih u njihovim radostima i patnjama, u velikim ali i tamnim trenucima njihova života! Kako je samo lijepo imati ne ovu ili onu životnu zadaću, nego jednostavno biti čovjek – i pomagati da čovjek svoje čovječstvo otvori prema Bogu i iz Boga ga živi.“

Utoliko smo teže bili potreseni u ovoj godini suočeni sa zlostavljanjem malodobnih sa strane svećenika u tolikome opsegu. Pojedinci su izopačili svoj sakrament svećeništva u njegovu opreku. Ogrješivali su se o ljudsko biće u njegovu djetinjstvu – pod obrazinom svetoga – te tako nanosili štetu tomu biću za cijeli život. U tome je surječju Benedikt XVI. podsjetio na viđenje svete Hildegarde iz Bingena, koje na potresan način uprizzoruje što se zbilo ove godine u Crkvi.

U viziji svete riječ je o propustima i zastranjenjima među svećenicima. U viđenju gleda ona Crkvu kao prelijepu zaručnicu čije je lice uprljano. I ogrtač je izgubio svoju ljepotu, pa i cipele su umazane blatom. Snažnim, plačućim glasom viče prema nebu: *Oh, nebesa, poslušajte! Moje je lice ukaljano. Žaluj, zemljo, moja je haljina rastrgana. Uzdrhti, podzemlje: Moje su cipele uprljane.* I zaručnica nastavlja žalovati: *U Očevu sam srcu bila skrivena dok Sin Čovječji, začeti i rođeni na djevičanski način, nije prolio svoju krv. S tom krvlju kao svojim zalogom on me je sebi zaručio. Rane moga zaručnika su svježije i otvorene sve dok su otvorene rane grijeha ljudi. Te otvorene rane Kristove jesu svećenička krivnja. Trgaju moje haljine kršeći zakon, sveto evanđelje i svoje svećeničke obveze. Oduzmi mi sjaj momu ogrtaču jer u svemu zanemaruju svoje obveze i propise. Prljaju moje cipele jer ne idu pravim, tj. tvrdim i oporim putovima pravednosti te svojim podložnicima ne pružaju*

dobar primjer. Pa ipak kod nekolicine vidim sjaj istine“.

Da, nastavio je Papa, vidjeli smo u viđenju svete Hildegarde lice Crkve prekriveno prašinom. Vidjeli smo i doživjeli strahovita poniženja. To je samo poziv da se okrenemo istini i prihvatimo poziv na obraćenje i obnovu. Samo nas istina spašava. Moramo se pitati što nam je činiti kako bismo ispravili naneseu nepravdu. Moramo se zapitati što to bijaše pogrešno u našem navještaju, u našoj formaciji, kako se sve to moglo dogoditi. Moramo pronaći put do nove odlučnosti za vjeru i dobro. Moramo biti spremni i kadri za pokoru. Moramo u odgoju svećenika učiniti i pokušati sve da se takvo što više nikada ne ponovi. Papa je do kraja svjestan krivice pojedinih svećenika i odgovornosti za počinjena djela.

Istodobno navodi razloge koji su doveli do takvih zastranjenja. Optužuje duh vremena, globalno tržište dječje pornografije, društvo koje je još od sedamdesetih godina prošloga stoljeća blagohotno gledalo na pedofiliju. Društvo je smatralo pedofiliju neopasnom. Čovjek je postao predmet tržišta, što sa sobom nosi duhovno i duševno opustošenje i razaranja djece. Strašan je to *signum et omen* ovoga vremena. Prepun je internet dječje pornografije, a mnogi biskupi iz Trećega svijeta žale se na seks-turizam, gdje je na najpodliji način ugrožen cijeli jedan naraštaj djece zemalja u razvoju. Ruši se i uništava čovjekovo dostojanstvo. U Ivanovoj Knjizi Otkrivenja jedan od grijeha Velike bludnice, Babilona, jest grijeh trgovanje živim ljudima. Ovdje se trguje djecom (Otk 18,13). U tome surječju je i problem droge koja je poput polipa pustila svoje pipke u sve dijelove svijeta. Droga okiva svijet u svoje lance, a to je plod diktature Mamone koja čovjeka izopćuje. Svaki je užitak, svaka je naslada preslab, treba tražiti novije oblike opojnosti i opijenosti što razara cijela područja ovoga planeta.

Kao što već rekossmo, ideološki temelji takva ponašanja položeni su još davno, prije više od četrdeset godina, kad se na teoretski način govorilo o pedofiliji kao nečemu neopasnom, nekaznjivu. Bijaše to izopačivanje morala u korijenju. Tvrđilo se kako ne postoji zlo, postoji samo nešto što je 'lošije od' ili 'bolje od'. Ali nema kriterija za dobro i zlo. Po sebi ništa nije ni dobro ni loše. Sve zavisi od okolnosti i namjere. Prema nakanama i okolnostima sve može biti dobro ili zlo. Morala nema, postoji samo kalkulacija posljedica, i tako se dokida bilo kakav moral i etika.

Ponovno treba uzeti kao obvezno štivo encikliku Ivana Pavla II. *Sjaj istine* gdje su dani bitni i trajni temelji moralna djelovanja. Taj tekst treba služiti kao mjerilo za oblikovanje savjesti. Crkva mora nuditi svijetu mjerila i putove istinskoga humanizma.

Progoni i odgovornost

Nakon govora o zastranjenjima unutar same Crkve Papa se osvrnuo na svoje putovanje na Cipar te susret s biskupima i na Cipru ali i na Sinodi o Crkvama Bliskoga istoka u Rimu, u listopadu. Papa gaji simpatije prema pravoslavnim Crkvama s kojima imamo zajedničke temelje – sakramentalnu biskupsku službu kao nositelja apostolske predaje, čitanje i tumač Svetoga pisma s pomoću analogije vjere, razumijevanje koje je Bogom nadahnuto u jedinstvu s Kristom te napokon vjera u euharistiju kao žarište i srce života Crkve. Jasno, ljudska krivnja i grijeh mnogo toga su raskolili u odnosima Istoka i Zapada, a jedinstvo se može postići samo u dogovoru i međusobnom razumijevanju.

Zatim se Papa osvrnuo na biskupsku sinodu u Rimu te nasilja koja se čine nad vjernicima kršćanima na Bliskom istoku gdje su upravo kršćani ugrožena i proganjena manjina. Tisućljeće i dulje kršćani su ondje u miru živjeli s muslimanima, a danas se list okrenuo protiv Kristovih sljedbenika. Ne poštuju se ni temeljna ljudska prava. Masovni progon kršćana i prava kršćanofobija zauzela je velika maha.

U trećem se dijelu Papa naširoko osvrnuo na putovanje u Ujedinjeno Kraljevstvo. Istaknuo je dvije točke s toga nezaboravna puta: odgovornost kršćana za suvremeni svijet te poslanje Crkve naviještati Radosnu vijest svima na primjeru kardinala Newmana. Ponajprije susret sa svijetom kulture u Westminsteru, sa sviješću zajedničke odgovornosti u ovome povijesnom trenutku u pitanjima istine i vjere. Treba postojati temeljno moralno suglasje spram temeljnih istina koje sve obvezuju. Ustavi i pravo mogu funkcionirati samo ako postoji temeljni moralni konsenzus, koji sve povezuje i obvezuje. Kršćanska etička baština i moralni konsenzus ugrožen je ondje gdje se namjesto morala uspostavlja puka pragmatičnost, svrhovitost. Protiv zamračenja uma boriti nam se otvarajući čovjeka za zbiljnost Boga, za dobro i istinito. Riječ je o budućnosti i opstanku svijeta.

Potom je Papa podsjetio na beatifikaciju kardinala Newmana. Zašto je proglašen blaženim? Iz riječi koje je Papa izrekao izbija njegova simpatija za toga velikana Crkve iz 19. stoljeća. U mnogočemu Newman je bio ispred svoga vremena, bio je pokazatelj i krčitelj puta u budućnost. Treba istaknuti njegova tri obraćenja, u dobi od 15 godina, zatim kad mu bijaše trideset i dvije godine te konačni prijelaz na katolicizam u 44. godini života. Papa ističe njegovo prvo obraćenje – svijest da Bog jest, svijest i vjera da Bog postoji. Bog nije nikakva maglovita predodžba, životna neizvjesnost, nego temeljna životna sigurnost koja treba igrati odlučnu ulogu u životu.

Newmanu se u početku činilo kako je empirijska zbilja jedina istinska stvarnost, ono materijalno spoznatljivo. Upravo je to i za mnoge suvremenike jedina stvarnost. Ovo realno, opipljivo, stvari koje čovjek može imati nadohvat ruke. U svome obraćenju spoznao je Newman upravo obrnutu zbiljnost, da su Bog i duša, duhovna čovjekova supstancija, bitni u čovjeku. To je stvarnije od materijalnih i stvorenih stvari. Tko ima takvo iskustvo kakvo je imao Newman, kod njega se događa obrat u vrjednovanju svijeta. Gdje se takvo što dogodi, čovjek je na ispravnu putu. Zatim se Papa osvrnuo na pojam savjesti u Newmana. To bijaše pogonska snaga na njegovu putu obraćenja. Suvremenom čovjeku vrhovni je zakon subjektivizam. Subjekt odlučuje o dobrom i zlu, što vjerovati ili ne vjerovati. Subjekt je zadnja instanca koja odlučuje o svemu. Tomu je dijametralno oprečno poimanje savjesti kod Newmana. Za njega je savjest čovjekova sposobnost spoznati istinu u temeljnim i odlučnim pitanjima morala i religije. Savjest kao sposobnost za spoznaju istine nameće čovjeku obvezu zaputiti se na put istine, za njom tragati, izložiti joj se cijelim svojim bićem.

Put Newmanovih obraćenja put je savjesti i poslušnosti spram istine koja se čovjeku otvara. Njegovo treće obraćenje – obraćenje na katolicizam – tražilo je od njega gotovo sve: napustiti, ostaviti iza sebe sve što mu bijaše milo i drago: Posjed i zvanje, akademsku karijeru, obiteljske poveznice i mnoge prijatelje. Odrsku koje je od njega iziskivao poslušnost istini, njegova savjest, išlo je i dalje. Bio je trajno svjestan svoga poslanja u Engleskoj. Međutim, njegov glas nije mogao čuti niti razumjeti u katoličkoj teologiji onoga doba. Njegov glas bijaše odveć tuđ i stran u odnosu na dominantno teološko mišljenje pa i u odnosu na postojeću pobožnost. Stoga je i zapisao u svoj dnevnik god. 1863.: „Kao protestant osjećao sam svoju vjeru oskudnom, kržljivom, ali ne i svoj život. A sada, kao katolik, moj je život oskudan, ali ne i moja vjera.“ Još ne bijaše došao njegov čas. Morao je čekati u poniznosti i tami poslušnosti, dok njegova poruka i teologija nije odjeknula u Crkvi i dok nije bila shvaćena. Njegov čas još nije kucnuo. Došao je i taj trenutak s Drugim vatikanskim koncilom.

Sva putovanja u ostale europske zemlje ne bijahu susret s prošlošću nego susret s danas živim i djelatnim Bogom koji od nas traži izlazak, *egzodus*, iz osobne ugone i laka života te otvaranje punini radosti. Pogled na minulu godinu nudi mnogostruke razloge kako je Bog i danas na raznovrstan način prisutan u svijetu. Imamo mnoštvo razloga zahvaljivati mu na tome. A sve svoje želje povjereva zagovoru presvete Djevice Otkupiteljeve Majke.

Svetkovina Bezgrješnog začeća Blažene Djevice Marije

U Međugorju je svečano proslavljena svetkovina Bezgrješnog začeća Blažene Djevice Marije, u srijedu 8. prosinca. Kao i za svaki Gospin blagdan, u ovome svjetski poznatom molitvenom mjestu boravile su brojne hodoča-

sničke skupine. Ponajviše onih iz BiH i Hrvatske, te organizirano iz Italije, Njemačke, Koreje, Francuske i Engleske. Manje skupine zabilježene su iz čitavoga svijeta – od Amerike do Japana. Mnogi svećenici, kao što je to uobičajeno, bili su na raspolaganju za sakra-

ment sv. ispovijedi. Slavljene su tri sv. Mise na hrvatskom jeziku, dvije na talijanskom te po jedna na njemačkom, korejskom, francuskom i engleskom jeziku.

Božić u Međugorju

U Međugorju smo radosno dočekali Božić. Za Rođenje našega Spasitelja pripremali smo se devetnicom – Misama zornicama i molitvom krunice na Podbrdu. Ni snijeg ni velika hladnoća nisu omeli vjernike da svako jutro ispune crkvu i da se popodne popnu na Podbrdo.

Ovo mjesto molitve i pomirenja, kako su ga odavno nazivali brojni hodočasnici sa svih strana svijeta, još se jednom pokazalo ispo- vjedaonicom svijeta: svako jutro i večer tijekom molitvenog programa redovi vjernika strpljivo su čekali na sv. ispovijed.

U crkvi sv. Jakova molitveni večernji program na Badnjak započeo je u 17 sati molitvom krunice, a nastavljen je sv. Misom koju su suslavili svi svećenici na službi u Međugorju. Nakon Mise zajednica Cenacolo upriličila je žive jaslice pred crkvom. Bilo je kao prije dva tisućljeća u Betlehemu – Marija, Josip, mali Isus, pastiri, anđeli, kraljevi, janjci...

Božićno bdijenje započelo je u 22 sata klanjanjem pred Presvetim oltarskim sakra-

mentom, a završilo je sv. Misom polnočkom. Uz prepunu crkvu, župljani, vjernici iz susjednih mjesta te hodočasnici ispunili su i novu dvoranu u kojoj su Misu mogli pratiti putem videozida, te prostor oko crkve.

Sv. Mise na Božić u župnoj su crkvi slavljene u 8, 11 i 18 sati, a žive jaslice ponovno su upriličene na blagdan Nevine dječice, poslije Mise za najmlađe.

Snimio Luka Rupčić

Hodočasnici iz Vukovara

Pređ svetkovinu Bezgrješne, Međugorje je pohodila i znakovita hodočasnička skupina iz Vukovara, predvođena župnikom fra Ivicom Jagodićem i dr. Draženom Živićem, voditeljem Područnoga centra Instituta društvenih znanosti „Ivo Pilar“ i predsjednikom Ogranka Matice hrvatske u Vukovaru. U Međugorje su, uz druge pratitelje, doveli tri skupine djece iz Vukovara: Dječji zbor „Glasnici sv. Bone“, Dječje amatersko kazalište „Bonokaz“ i mladu plesnu skupinu. „Svako je dijete na Brdu ukazanja pronašlo svoj kamen i sjedilo u miru i molilo. To je bila predivna slika“ – kazao nam je župnik fra Ivica. Dr. Živić je rekao: „Iz Međugorja zrači posebna duhovnost, koja se možda najbolje osjeti kad ovdje nije velik broj ljudi. I tko god dođe u Međugorje, nosi svoj novi kamenčić u duhovnom životu koji treba ugrađivati. Povezanost s Majkom Božjom, koja se u Međugorju može najbolje prepoznati i osjetiti, povezala je sve naše krajeve, a posebno one koji su stradali.“

Vjernici iz Međugorja na općoj audijenciji kod Pape

Vatikan (IKA) - Na kraju današnje opće audijencije (1. prosinca 2010.), u sklopu pozdrava hodočasničkim skupinama na različitim jezicima, Papa se obratio i okupljenim hrvatskim hodočasnicima: „Od srca po-

zdravljam sve hrvatske hodočasnike, a osobito vjernike iz župe Svetog Jakova iz Međugorja! Vaše hodočašće u Rim dio je puta pripreve za Gospodinov dolazak. Stoga, u nadi budete blagovjesnici Božje ljubavi u vašem narodu. Hvaljen Isus i Marija!“

Udruga „Fra Slavko Barbarić“ upriličila druženje i aukciju slika

Udruga „Fra Slavko Barbarić“ upriličila je u utorak 14. prosinca u Velikoj dvorani Župnoga ureda u Međugorju druženje i aukciju slika poznatih hrvatskih slikara. Na početku, riječi dobrodošlice uputio je međugorski župnik fra Petar Vlašić, a zatim i načelnik Općine Čitluk Ivo Jerkić. Ravnatelj Udruge „Fra Slavko Barbarić“ fra Miljenko Šteko istaknuo je kako mu je velika čast predstav-

ljati udruhu koja nosi ime čovjeka koji je bio učitelj i uzor kreativnosti i dojmivosti autentičnoga franjevačkog hoda. Zahvalio je svim umjetnicima koji su svoja umjetnička djela darovali Udruzi te dobrim ljudima koji su njihovom kupnjom pomogli rad Udruge i omogućili nadarenim studentima školovanje. Ovaj događaj pjesmom je uveličala Klara „Međugorje“.

Foto Dani

Statistike za studeni 2010.

Broj podijeljenih sv. pričesti: 148.500.
Broj svećenika koncelebranata: 4441 (143 dnevno).

Paket ljubavi

Tradicionalno, u došašću se u Međugorju prikuplja pomoć za siromašne i nemoćne župljane. Tako je bilo i netom minule godine, župljani su pripremili pakete ljubavi s osnovnim životnim namirnicama, a članovi Frame su ih 18. prosinca prikupili i podijelili potrebnima.

Hodočasnici iz Japana

Uvremenu došašća Međugorje posjećuju brojni hodočasnici. Maria Fujie Ito i Paulo Masanovi Yamasaki iz Japana prvi su put u posjetu Međugorju. Putovali su trideset sati da bi posjetili ovo mjesto molitve i pomirenja. Maria nam je kazala da je za Međugorje čula prije dvadeset godina, ali zbog poslovnih obveza nije mogla ranije doći. Zahvalna je svima na gostoljubivosti te dodala: „Vjerujem u Gospine poruke, njezinu nazočnost i u ono što ona govori. Kad odem u mirovinu, doći ću ponovno. Ovo hodočašće je lijepo i veliko za mene. Penjanje na Brdo ukazanja i moljenje sv. krunice je ono što je trebalo mome srcu i stvarno sam zahvalna što sam ovdje. U Međugorje ću dovesti još ljudi iz Japana.“ Paulo je za Međugorje također čuo prije dvadeset godina i onda je pročitao knjigu o Međugorju. „Najvažnije, bit katoličanstva je u Međugorju. Ovdje se to može osjetiti. U Japanu su ljudi zaboravili na bit naše vjere.“

Podsjetimo, hodočasnike iz Zemlje Izlazećeg Sunca, u kojoj je broj katolika malen, često možemo susresti u Međugorju. Neki od njih ovdje su osjetili svoje svećeničko i redovničko zvanje te napustili dobro plaćene poslove i odlučili se posve staviti u službu Bogu.

Božićna priredba „Božić u mom mjestu“

Božićna priredba „Božić u mom mjestu“ održana je u nedjelju 19. prosinca u velikoj dvorani Župnog ureda u Međugorju već treću godinu zaredom, zahvaljujući suradnji Osnovne škole Bijakovići i Župnog ureda Međugorje. Priredba je započela nakon večernje svete Mise pjesmom školskog zbora. Na početku, sve prisutne pozdravio je međugorski župnik fra Petar Vlašić. Priredbu je vodila Sanja Pehar. Svoje umijeće pokazali su i članovi Dramsko-recita-

torske sekcije Osnovne škole Bijakovići koji su izveli igrokaz „Djevojčica sa šibicama“, rađen prema istoimenoj bajci, i recital „Božićna noć“. Pri Osnovnoj školi Bijakovići djeluju i tamburaška i folklorna sekcija. Tamburaška sekcija izvela je tradicionalnu božićnu pjesmu „Radujte se narodi“. Svoju prvu probu održali su početkom rujna 2009. godine. Prvi nastup imali su na prošlogodišnjoj božićnoj priredbi. Folklorna sekcija izvela je Lindo. Oni djeluju od 2008. godine. Nastupio je i dječji međugorski zbor „Golubići mira“ i izveo dvije pjesme: „Rodio se Bog i čovjek“ i „Slava Bogu“. I međugorska Frama izvela je dvije pjesme: „On dolazi da spasi nas“ i „Put u Betlehem“. Svojom pjesmom u božićno vrijeme uljepšavali su svete Mise zornice u međugorskoj župnoj crkvi. Bila je ovo prigoda da najmlađi pokažu što znaju i što su naučili u protekloj godini uz pomoć svojih učitelja, nastavnika i vjeroučitelja. Na kraju priredbe, Golubići mira i svi sudionici zapjevali su pjesmu „Narodi nam se“ i tako svima zaželjeli sretan i blagoslovljen Božić.

Veselje ti navješćujem

Tradicionalna božićna priredba djece iz vrtića Sv. Male Terezije upriličena je u utorak 21. prosinca pod nazivom *Veselje ti navješćujem*. Poredana lišca, rumeni obrašćići, svijetle okice, nemirne ručice bili su prava slika veselja koje su navješćivali. O veselju su govorile prigodne recitacije, pjesmice i igrokazi koje su s njima proteklih mjeseci vježbale njihove tete, a sve u cilju da malim glumcima i njihovim roditeljima približe božićnu tajnu. Tajnu velikog Boga koji je postao ma-

len da bi nama bio blizu, poput nas... Rodio se „s nama Bog“ da bi u ovom svijetu tame bio nama svjetlo, u našem beznadu bio naša nada u život i ljubav dokle god imamo jedni druge.

Dvorana Majčina sela bila je premalena primiti roditelje, bake i djedove, hodočasnike i sve one koji su došli popratiti priredbu koju je otvorila i sve nazočne, djecu i odrasle pozdravila ravnateljica Dječjeg vrtića s. Lidija Glavaš.

(Paula Tomić)

Godišnje ukazanje Jakovu Čoli 25. prosinca 2010.

Na posljednjem svakodnevnom ukazanju, 12. rujna 1998., Gospa je Jakovu Čoli rekla da će ukazanje imati jedanput godišnje i to 25. prosinca, na Božić. Tako je bilo i ove godine. Ukazanje je počelo u 14 sati i 25 minuta i trajalo je 7 minuta.

Jakov je prenio: „Gospa mi je govorila o tajnama i na kraju rekla: molite, molite, molite.“

Doček Nove godine

Tradicionalno, na molitvenom dočeku Nove godine u Međugorju okuplja se i po nekoliko tisuća župljana, vjernika iz okolnih mjesta te hodočasnika iz domovine i svijeta. Tako je bilo i na dočeku 2011. Molitveni program na sv. Silvestra započeo je Misom zahvalnicom u 18 sati, a nakon sv. Mise članovi zajednice Cenacolo upriličili su žive jaslice.

Molitveno bdijenje započelo je u 22 sata te završilo sv. Misom polnoćkom. Crkva je bila pretijesna pa su vjernici ispunili novu župnu dvoranu, veliki šator i crkveno dvorište te su molitveni program pratili putem velikog videozida. Cijeli molitveni program pratio je međunarodni zbor i orkestar koji posebno nastaje za ovu prigodu.

(Ne)očekivani Mesija

Međugorski vidioci tvrde da je u jednom ukazanju Gospa plačući rekla: „Zaboravili ste Bibliju!“ Listajmo zajedno Stari i Novi zavjet kako bismo upoznali Oca, Sina i Duha Svetoga.

Lidija Paris

Izrael je stoljećima čekao za Spasiteljem. Stari ga je zavjet bio navijestio, ali je Isus bio došao na neočekivani način, pa ga mnogi nisu prepoznali. „K svojim dođe i njegovi ga ne primiše“ (Iv 1,11).

Jakov nije bio prepoznao svog sina Izaka (Post 27,23), braća nisu bila prepoznala Josipa (Post 42,8), učenici nisu bili prepoznali Isusa na putu u Emaus (Lk 24,16), ljudi nisu kadri prepoznati umjetnika po djelima njegovim (Mudr 13,1)... I Gospa nam je rekla nešto slično: da ne prepoznamo i ne prihvaćamo njezinu ljubav. „Vi ne znate... kolika je moja ljubav i ne znate je prihvatiti. Na različite načine želim vam je iskazati, ali je vi, draga djeco, ne prepoznajete“ (22. svibnja 1986.). Postoji u svakom čovjeku kao neki filter zbog kojega neke stvari do nas dopiru, a druge ne... Ako smo u životu navikli na grubost, teško ćemo biti sposobni prepoznati Božju blagost...

Izaija je bio navijestio i rođenje djeteta i slugu-patnika, ali je Izrael ipak očekivao moćnoga kralja. Očekivanja su bila vezana uz obnovu kraljevstva. Nemojmo olako suditi Isusove učenike ni Židove Isusova vremena jer se i nama može dogoditi isto, jer se i nama doista i događa to isto... I mi od Boga očekujemo prolazna dobra, a ako ih ne dobijemo – od njega se odvrćemo... „Kakvo ti znamenje činiš da vidimo pa da ti vjerujemo?“, pitaju Isusa (Iv 6,30). Čak su i apostoli očekivali nekakvu ovozemnu korist: željeli su sjediti njemu slijeva i zdesna u njegovu kraljevstvu (Mt 20,21), ali kad god bi Isus osjetio da njegovi slušatelji od njega očekuju zemaljska dobra, zemaljsko kraljevstvo, povlačio bi se u osamu

Ovi tekstovi žele biti poticaj na čitanje Knjige nad knjigama. Bit će vam od istinske duhovne koristi samo ako budete prigrlili Bibliju i uronili u odlomke koji su ovdje navedeni, ako budete tražili dublje i dalje, i ako budete provodili mnogo, mnogo više vremena s Biblijom nego s ovim skromnim predloškom koji držite u ruci. Božja je riječ živa i djelotvorna (Heb 4,12). Ako se izložimo njezinu djelovanju, ona u sebi, sama po sebi, ima snagu mijenjati nas.

(Iv 6,14-15). Učenicima je pokušavao protumačiti kakav je on to Mesija: „Sin Čovječji treba da mnogo pretrpi, da ga... odbace. Otvoreno im to govoraše“ (Mk 8,31; 10,33). „No oni ne razumješe te besjede, a bojahu ga se pitati“ (Mk 9,31). Bilo ih je strah upravo zato što ga nisu prepoznali kakav doista jest. Bilo ih je strah da ne će dobiti ono što su očekivali... pa su radije zatvarali oči pred stvarnošću, pred istinom koja je stajala pred njima.

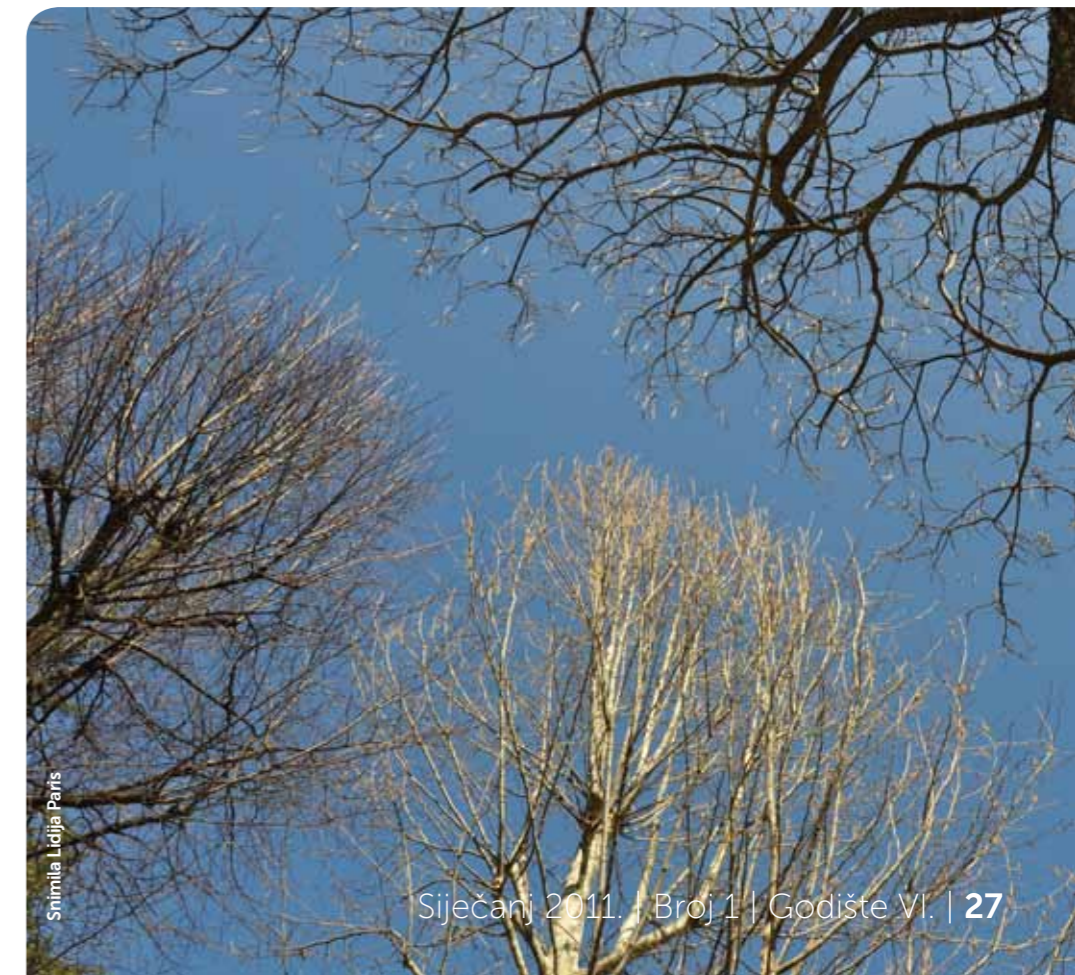
Kako hebrejska i aramejska riječ „mesija“, tako i grčka riječ „krist“ znače isto: pomazanik. Sve te tri riječi Novi zavjet primjenjuje na Isusa. Samaritanka se pita: „Da to nije Krist?“ (Iv 4,29). Drugi govoraše: „Ovo je Krist“ (Iv 7,41). Mnoštvo zapanjeno govoraše: „Da ovo nije Sin Davidov?“ (Mt 12,23). Čak je i Ivan Krstitelj, koji je na njega upućivao, imao svoj trenutak sumnje. „Jesi li ti Onaj koji ima doći?“ (Mt 11,3). Marta vjeruje: „Ja vjerujem da si ti Krist, Sin Božji“ (Iv 11,27). Petar ispo-

vijeda: „Ti si Pomazanik - Krist!“ (Mk 8,29). Isusova braća nisu vjerovala u njega (Iv 7,5) ali ga je mnogo Židova prepoznalo kao obećanog Mesiju, mnogi su i od glavara vjerovali u njega (Iv 8,31; 10,42; 12,11.42).

Koja je razlika između onih koji su ga prepoznali i onih koji ga nisu prepoznali? On nije došao sa snagom, kako je to Bog bio činio u Starome zavjetu... nisu ga prepoznali oni koji su očekivali da opet bude kao što je bilo, ali Bog se ne ponavlja. „Kad bijah nejače, govoraš kao nejače, misljam kao nejače, rasuđivah kao nejače. A kad postadoh zreo čovjek, odbacih ono nejačko“ (1 Kor 13,11). Ono nejačko u nama su ona nezrela, djetinjasta očekivanja... ali povijest spasenja izraelskoga naroda, povijest spasenja kršćanskoga naroda, povijest spasenja svakoga od nas ima svoju dinamiku i vodi duhovnom odrastanju, duhovnoj zrelosti. Vodi produhovljavanju naših očekivanja i naših želja.

Zato nas Gospa zove na molitvu, jer je istinska molitva put duhovnoga rasta i upoznavanja Boga. U istinskoj molitvi Bog će nam se objaviti onakav kakav jest, a ne onakav kakvog si ga mi zamišljamo. Ako nam je srce doista otvoreno, uvijek ćemo biti pozitivno iznenađeni.

„Draga djeco, rastite iz dana u dan po molitvi“ (25. rujna 1987.). „Molite Boga da vam dođe u pomoć, ali ne po vašim željama, nego po svojoj ljubavi“ (25. lipnja 1988.).

Blaženi koji ne vidješe a povjerovaše (Iv 20,29)

Christiane Claessens – prvi svjedok ozdravljenja Švicarke Joëlle Beuret-Devanthery u Međugorju, u listopadu 2010., opisuje hodočašće i događaje.

U subotu 16. listopada 2010., četrdeset i šest osoba, većim dijelom iz župe sv. Franje Saleškoga i sv. Terezije, pošlo je na privatno hodočašće u Međugorje. Bilo je to naše dvadeseto privatno hodočašće, koje se dogodilo u vrijeme kad smo obilježavali dvadesetu obljetnicu osnivanja molitvene skupine Kraljice Mira. Za našu skupinu bila je to predivna prigoda zahvaliti Gospodinu, jer je Marija svakoga od nas vodila za ruku i podržavala usprkos poteškoćama na koje smo nailazili tijekom tih dvadeset godina. Doista, sotona ne podnosi Djevicu Mariju, pa zato i mrzi molitvene skupine koje ona tako žarko

želi potaknuti u svim župama. Po Božjoj milosti, mi smo ostali vjerni i svakoga smo se ponedjeljka okupljali na molitvu, meditaciju otajstava Kristova života, popraćenu porukama koje je Marija dala svijetu, i koje još uvijek daje svakoga mjeseca u Međugorju.

Dva smo dana proveli u autobusu moleći i upoznavajući se s događajima koji se odvijaju od 1981. do danas. U Međugorje smo stigli u nedjelju navečer oko 20 sati. U ponedjeljak 18. listopada, po kišnom vremenu ali s radošću u srcu uspeli smo se skliskim stazom na Brdo ukazanja. Svi su svima pomagali. Među hodočasnicima bile su i Joëlle, potpuno slijepa pedesetogodišnjakinja, nje-

zina dvanaestogodišnja kćer Vinciane, kao i njihova uvijek skromna i nasmiješena prijateljica Claudia, koja je Joëlle posvuda pratila s ljubavlju i pažnjom. Joëlle je bila sretna, činilo se da lebdi preko kamenitih puteljaka. Pred Gospinim kipom izgovorila je predivnu molitvu punu ljubavi i povjerenja u nebesku Majku. Cijela skupina na brdu je ostala dvadesetak minuta u tišini, zatim zajedno sišla, da bi se svi opet našli u 17 sati u crkvi sv. Jakova na večernjem molitvenom programu. Tu se Joëlle dogodilo nešto čudno: osjetila je kako je neka ruka guši – a upravo je bila primila sv. pričest – i čula kako joj neki predbacujući glas prigovara: „Htjela si imati

dijete – dobila si kćer. Tražila si posao – dobila si ga. Dosta je sada, hoćeš li konačno zašutjeti? Kad je hladno imaš topli stan, kad si gladna uvijek imaš nešto u tanjuru, kad snižeži imaš toplu odjeću, hoćeš li konačno zašutjeti, sada je već stvarno dosta?!“ Joëlle je bila duboko uznemirena. Iste je večeri o tome razgovarala s vlč. Fabijanom, koji joj je rekao da je sam Bog u hostiji, da nam On želi dobro, i da to sigurno ne dolazi od Njega. Rekao joj je neka se moli Bogu, i neka ga moli da uzmogne činiti Njegovu volju. To ju je smirilo.

Sutradan, 19. listopada, odlučili smo moliti Križni put, uspinjući se sve do velikog križa na brdu Križevcu. Starije osobe i Joëlle molili su Križni put s vlč. Olivierom u dolini, dok se skupina pod laganom kišom, i na još skliskijem i težem terenu nego prethodnoga dana, uspinjala na Križevac. Pred svakom smo postajom dugo molili na sve naše nakane. Luc nam je predložio da se u molitvi sjedinimo s malom skupinom koja nije mogla na brdo s nama, i da Križni put napose prikažemo za Joëlle, da za nju molimo posebne milosti – zašto ne i iscjeljenje – budući da Bogu ništa nije nemoguće. Bio je to vrlo

intenzivan Križni put, bila je to duboka molitva u kojoj smo razmatrali sve Kristove patnje koje je prikazao za naše grijeha. Trajao je od 9 do 15 sati. U 17 sati ponovno smo se svi našli u međugorskoj župnoj crkvi na večernjem programu.

Tu se dogodilo veliko čudo. U trenutku kad je Joëlle primila sv. Euharistiju, vidjela je svećenika i njegovu bijelu albu. Sva iznenađena, pogledala je uvis i primijetila svjetiljke, visoki strop crkve, vitraje. Kao da je bila izbačena iz svojeg crnog omotača, i osjećala se loše. Rekla je Claudiji, koja je stajala uz nju: „Molim te, izvedi me odatle, ne osjećam se dobro“. Kad su izašle, Joëlle je rekla Claudiji: „Vidim svjetlo!“ Pošle su prema sakristiji odakle je upravo izlazio vlč. Olivier. Upitao ih je: „Pa što vi ovdje radite?“ Joëlle mu je odgovorila: „Ja vidim!“ Duboko ganut, vlč. Olivier im je predložio neka se vrate u crkvu gdje je upravo završavala treća krunica. Ljudi su izašli iz crkve, a mi smo okružili Joëlle. Svećenik, kao pravi pastir, predložio joj je neka zahvali Gospodinu, pa su zajedno pošli prema stepenicama pred glavnim oltarom, kleknuli i zahvalili Bogu za veliki dar koji joj je upravo udijelio. Ta nas je gesta podsjetila na odlomak iz Evanđelja u kojem je Isus iscijelio deset gubavaca, od kojih se samo jedan vratio zahvaliti mu. Poslije toga pošli smo prema Gospinu kipu da i njoj zahvalimo za njezin zagovor. Zatim smo se vratili u pansion. Nekoliko žena iz Italije, kao i neki hodočasnici iz Plymoutha ispričali su nam da su se nalazili iza Joëlle dok je primala pričest, i da je iz nje zračio snažan miris ruža. Joëlle nam je poslije priznala da ju je taj miris ruža pratio danima i da traje. Vincianne, koja je bila na Misi, u međuvremenu se već bila vratila u pansion pa nije znala kakvu je milost primila njezina majka. Treba naglasiti da Joëlle nikada očima nije vidjela svoju

kćer, budući da je slijepa već 42 godine.

Vlč. Olivier, presretan, otrčao je u pansion i pozvao sve ljude da siđu u predvorje jer im želi priopćiti jednu dobru vijest. Kad je stigla Joëlle, svi su hodočasnici već bili okupljeni. Joëlle je ušla, ugledala svoju kćer i rekla joj: „Oprala si kosu?“ Vinciane, ne primjećujući ništa, odgovori: „Ma jesam“, te upita: „A zašto smo svi morali sići ovamo?“ Joëlle odvratila: „Zar ne vidiš na meni nikakvu promjenu?“ Vinciane pogleda i kaže: „Ne“. „Pogledaj bolje“, reče joj mama, a Vinciane uzvika: „Ti vidiš!“ Koje ganuće! Od radosti pale su jedna drugoj u zagrljaj i tako ostale nekih pet minuta. Vinciane nam je poslije priznala: „Nisam prestajala moliti da se mami vrati vid, i rekla sam Mariji da ne ću otići iz Međugorja dok ona ne progleda“.

Koja predivna vjera! Marija čuje vapaje svoje djece. Cijela je skupina bila presretna i molitvom zahvaljivala Gospodinu i Njegovoj Majci Mariji. Iako je već bilo deset sati navečer, s Joëlle na čelu pošli smo na Plavi križ, na mjesto gdje se Gospa redovito ukazuju Mirjani i Ivanu.

Ne mogu sakriti duboku radost koju osjećamo, radost što smo primili taj dragocjeni znak koji nam je Marija dala za dvadesetu obljetnicu postojanja naše molitvene skupine. To je doista znak koji nam daje Marija, naša Majka, znak koji nam pomaže da ustrajemo.

Marija nas vodi, osnažuje, drži nas za ruku, ljubi nas i želi da se po molitvenim skupinama šire i žive poruke koje nam daje već skoro trideset godina. Kad pođemo na hodočašće u Međugorje, krećemo u Marijinu školu po kojoj nas ona vodi svom Sinu Isusu.

„Ljudima je to nemoguće, ali Bogu je sve moguće“ (Mt 19,26).

Christiane Claessens

Marijina škola: sve činiti scem

1. svakodnevna molitva krunice; 2. čitanje Biblije najmanje 5 minuta svaki dan; 3. ispovijed jednom mjesечно; 4. sv. Misa svake nedjelje i ako je moguće tijekom tjedna; 5. post o kruhu i vodi dvaput tjedno, najbolje srijedom i petkom.

Ova Marijina škola je put svetosti. To je zlatna nit svih molitvenih skupina Marije – Kraljice Mira.

Iz mraka u svjetlo

Pismo prijateljima ozdravljenice Joëlle

Dragi prijatelji, želim s vama podijeliti što se dogodilo nakon ozdravljenja 19. listopada 2010. u Međugorju.

Kad sam one prve večeri izašla iz međugorske crkve, razlučivala sam svjetlo i lica ljudi: vidjela sam kako se njihove oči i usne pomiču. Kako su dani prolazili, vid se polako i postupno poboljšavao. Danas zahvaljujem Gospodinu što me nije iscijelio jednim mahom; to ne bih mogla podnijeti. Na povrat-

ku u Švicarsku iz autobusa sam primjećivala nekakva „nepočesljana stabla“. Moja pratiteljica Claudija rekla mi je neka joj kažem kad opet ugledam neko takvo. Nekoliko minuta je prošlo, autobus je vozio, konačno sam ponovno ugledala jedno nepočesljano stablo... „To je palma!“ rekla mi je Claudija. Zamislite kako bi vam bilo da se probudite nakon 42 godine. Ništa više nije isto. Prijatelji iz molitvenih skupine predivni su prema meni. Daju mi snage za ovo buđenje, za gledanje u Svjetlost.

Kad sam se vratila u Švicarsku, iznova sam se upoznala s mojom dva brata, sestrom, roditeljima. Kad padne mrak, to je za mene

Nastavak na 37. str. ►

► **Nastavak s 13. str.**

či. Ništa nisu rekli, ni Isus ni Petar. Dva pogleda u susretu – i potpuna promjena. Što se dogodilo u tom kratkom susretu? Možemo lako zamisliti kakav bi to pogled možda mogao biti: pogled prigovora, prijezira, nekog višeg znanja, pogled koji optužuje... Lako možemo zamisliti da je Isus takvim pogledom susreo Petra, Petrova bi reakcija možda bila posve drukčija. Kakva je Petrova reakcija? Petar brižnu u plač. Drugim riječima, u tom jednom trenutku postalo mu je jasno što se dogodilo, izdao je pogled koji ga je učinio drukčijim. Mi smo gotovo sigurni da je Petar u tom trenutku vidio pogled koji je bio isti kao prvi put, isti pogled koji ga je razumio, shvaćao, prihvaćao i ljubio. U tom je trenutku Petar bio slomljen. Slutimo da je ovakav lom koji stvara kajanje, suze, moguć jedino ako se susretnem s pogledom koji ljubi. Ne s pogledom koji osuđuje, nego s pogledom koji ljubi.

Bog je prema meni milosrdniji od mene samoga

Taj pogled nam, naravno, može biti važniji i razumljiviji tek ako shvatimo što se dogodi bez tog pogleda. Imate u Matejevu Evanđelju jedan tekst koji nam opisuje jedan drugi odnos, nešto drugo, ali nam može pomoći razumjeti što se dogodilo u ovom trenutku kad je Isus tražio Petrov pogled jutro. Imate kod Mateja opis što se dogodilo s jednim drugim učenikom, s Judom. Ovako kaže Matej (Mt 27,3-5): „Kada Juda, njegov izdajica, vidje da je Isus osuđen, pokaja se i vrati trideset srebrnjaka glavarima svećeničkim i starješinama govoreći: 'Sagriješih predavši krv nedužnu!' Odgovoriše: 'Što se to nas tiče? To je tvoja stvar!' I bacivši srebrnjake u Hram, ode te se objesi.“

Fascinantno u ovom tekstu je da je to opis svega što se treba dogoditi u svakoj ispovijedi. Najprije se Juda pokajao. Kad se pokajao vidio je što je krivo napravio. Onda je htio ispraviti ono što je krivo napravio: vraća novac. A onda je, nakon kajanja i povratka novca koji je uzео na krivi način, izrekao svoju krivnju. Rekao je: ja sam to krivo učinio, to nije bilo dobro. Kad otkrijemo da je Juda zapravo učinio sve što je trebao učiniti kad je otkrio da je nešto krivo učinio, ostajemo zatečeni ishodom, rezultatom ovoga. Juda nije oslobođen, Juda nije razriješen krivnje, nego je upao u još gore, sam sebi presudio i oduzeo si život, ubio se, objesio se. Što mu fali? Gotovo sve što se događa u dobroj ispovijedi dogodilo se, a on je svejedno otišao u mrak smrti. Ovdje leži nešto iznimno bitno da razumijemo zašto je ovaj Isusov pogled koji traži Petra bitan: Juda je ostao sam. Ostao je sam sa svojom krivnjom. Ostao je bez pogleda koji ga svejedno

Kad god tražimo tko bi mogao biti kriv, osjećamo da bi bilo lakše kad bismo našli krivca i presudili mu, tako funkcionira naš sustav pravde. Imamo potrebu pronaći krivca i presuditi mu, da bude stvar završena. Uočavamo zašto je bitno da Božji pogled otkrijemo i kao pogled koji sudi na milosrdan način spašavajući nas same od naših presuda sebi samima.

prihvaća i ljubi. Bez tog pogleda, ništa od ovoga što je bilo posve ispravno nije bilo dovoljno. Ovo je jedna od bitnih stvari jer nam se brkaju svari kad je riječ o ispovijedi, o svijetu u kojem živimo. Juda je učinio sve što mi ljudski možemo učiniti kad nešto loše učinimo: priznamo, vidimo da nije dobro, pokušamo nadoknaditi štetu, to izrekamo, priznajemo, kajemo se. To nije sve. Nekad pokušavam zamisliti najbolji način kako dvoje ljudi mogu izići nakraj kad nešto loše učine. Mi smo ovdje u Hrvatskoj nedavno imali rat. Uzmite da je netko susjedu spalio kuću. Prođe rat, dođe susjed i kaže: ja sam krivac za tvoju spaljenu kuću, molim te oprost, imam novca, napraviti ću ti novu kuću. Ovaj kaže: opraštam ti, razumijem, bio je rat, prihvaćam tvoju ispriku, napravi mi novu kuću. Ovaj mu napravi kuću, da mu ključ u ruke i kaže: sad smo završili, sad je u redu. Mi bismo u svijetu rekli: sad je sve gotovo. Nije gotovo. Svijet nam sugerira: ono što učiniš krivo možeš i ispraviti. Pokaj se, ispravi štetu i završena je priča. Ovi tekstovi kažu: nije završeno, jer je nakon svega što ti možeš napraviti potrebno da se susretnes s Božjim pogledom. Zašto je to bitno, i zašto je bitno da otkrijemo što ima u tom pogledu? Na ovom svijetu ima jedan oštri sudac za svakoga od nas. Ako ste se ikad susreli s ljudima koji su spoznali svoje krive čine i koji sebe osuđuju, koji kažu, „ne mogu sebi oprostiti što sam ti to napravio“, vi ste se susreli s nečim što je iznimno teško u ljudskom životu, sa samo-osudom. Nitko ne može mene tako teško osuditi kao ja samog sebe. Nema nijednog ljudskog suda koji je težak kao sud

koji čovjek može samom sebi nanijeti. Juda je najbolji primjer što znači osuditi sebe samoga. U ovom je trenutku iznimno važno razumjeti zašto je nama u Katoličkoj Crkvi bitno da je Bog sudac. Ne samo Bog koji ljubi, nego Bog koji sudi. Ako je Bog zadnji sudac, a ne ja, onda možda mogu biti spašen od vlastite osude. Onda me Bog možda može spasiti od toga da sebi presudim. Mi slutimo: kad se Petar susreo s Isusovim pogledom, Isus je u tom pogledu imao i osudu koja je bila milosrdna Petru, jer ga je spasio od njegove presude, od osude samoga sebe. To je Judi nedostajalo. Nije mogao podnijeti sebe u svojoj izdaji i donio je osudu samom sebi. Da je dopustio pogled s Isusom, on bi ga oslobodio od težine samo-osude. Razumijete da je bitno da imamo Boga – suca za kojega Biblija kaže da je milosrdan sudac, jer je Bog prema meni milosrdniji od mene samoga. Kad otkrijete što se događa s ljudima koji presude sebi, u obiteljima u kojima se dogodi da netko sebi oduzme život, uočite koliko je bitno da Bog bude sudac. Takva težina – možete pratiti kako se ta destruktivna snaga prenosi s jednog na drugog – najprije tražeći tko je kriv, u čemu je krivnja, tko je trebao nešto drukčije napraviti – destruktivna sila nije nestala, nego ta praznina koja se dogodila postaje teškom olovnom prazninom koja nas opterećuje, oko koje svi šutimo, oko koje se vrtimo i okrećemo, a ona na neki način crpi životne snage. Zato je bitno da otkrijemo kako i u tim slučajevima nismo suci mi, nego da je Bog sudac. Kad god tražimo tko bi mogao biti kriv, osjećamo da bi bilo lakše kad bismo našli krivca i presudili mu, tako funkcionira naš sustav pravde. Imamo potrebu pronaći krivca i presuditi mu, da bude stvar završena. Uočavamo zašto je bitno da Božji pogled otkrijemo i kao pogled koji sudi na milosrdan način spašavajući nas same od naših presuda sebi samima.

To je nekoliko značajnih lekcija koje smo otkrili u ovim tekstovima. Iz njih možemo izvući i za svoj život neke bitne upute. Možda je u životu dvoje ljudi bitno otkriti da ja svojim pogledom drugome život mogu učiniti težim i lakšim. Moj poziv je u tom da ga oslobodim krivnje i osude jednostavnim svojim pogledom. Da ima mjesto na kojem on može i smije rasti u onome što on doista jest. Ukoliko bismo iz tog neobičnog odnosa Isusa i Petra, Boga i čovjeka, Boga u ljudskom liku ali s dobrotom Božjom, ukoliko bismo otkrili nešto za svoje vlastite odnose, možda bi se moglo dogoditi i to da naš odnos s Bogom postane dublji, da bude prožet njegovom dobrotom, i da se to onda reflektira na onoga s kim živim, da između nas zaživi ono što je Bog jamčio: njegova prisutnost, i to sakramentalna prisutnost.

Oni koji istinski žive svoju vjeru, nemaju se čega bojati

Ferruccio Sutto, svećenik iz Italije (biskupija Pordenone), egzorcist, podijelio je s nama neka svoja životna iskustva.

Dragana Dugandžić

Obavljao sam službu egzorcista dvadeset godina, deset sam godina bio koordinator svih egzorcista u regiji Veneto. Po Kanonskom pravu, egzorcist je svećenik kojeg imenuje biskup. Nijedan svećenik ne može moliti molitvu egzorcizma bez odobrenja mjesnoga biskupa. Tijekom dvadeset godina koliko sam obavljao službu egzorcista, računam da sam susreo oko devet tisuća osoba. Od njih je, po mom mišljenju, četrdeset pet bilo opsjednuto.

Kad mi se obrate osobe koje imaju poteškoće i misle da im treba pomoć egzorcista, saslušam i popišem sve poteškoće koje osoba ima: psihičke, fizičke, psihosomatske. Nastojim saznati je li osoba posjećivala vračare, je li je netko mrzio ili proklinjao. Nakon toga polegnem osobu na krevet i započinjem egzorcizam. Mi taj egzorcizam zovemo dijagnostički egzorcizam. Za vrijeme molitve sa mnom su četiri osobe koje drže osobu na bolničkom krevetu. Drže je tako da bude opuštena. I tu je još jedna žena koja briše lice osobe nad kojom molim, kad se znoji. Istinski opsjednute osobe imaju burne reakcije kad dođu u doticaj s blagoslovljenom vodom ili kad ih se dotakne svetim predmetima, relikvijama koje egzorcist koristi. Njihove su reakcije različite, bilo da su to riječi ili geste tijela.

Ono što Crkveno pravo naznačuje kao izričite znakove opsjednutosti, sljedeće je: poznavanje nepoznatih jezika, poznavanje stvari koje nitko ne zna, nadnaravna fizička snaga, averzija prema svemu što je sveto. Upravo vezano za ovu averziju prema svetom, želio bih vam ispričati nešto što je vezano za Međugorje. Jedan moj prijatelj donio mi je iz Međugorja kamen, komadić stijene s Brda ukazanja. Taj sam komadić zamotao u jedan papir, tako da nitko nije mogao vidjeti što je unutra. I za jednoga egzorcizma taj sam komadić kamena položio na grudi osobe. Bolesna osoba reagerala je veoma nasilno, vikala je: „Makni to od mene!“ Rekao sam joj: „Ne ću to maknuti jer sam siguran da ti ne će nikakvo zlo napraviti.“ Zli duh koji je bio u osobi vikao je: „Makni to od mene jer me taj kamen peče, bode, zato jer me taj kamen prži, i pritišće me!“ Rekao sam: „Ne ću ga maknuti, zato što te ne može ni bo-

Istinski opsjednute osobe imaju burne reakcije kad dođu u doticaj s blagoslovljenom vodom ili kad ih se dotakne svetim predmetima, relikvijama koje egzorcist koristi.

sti ni pritiskati, jer nije težak. Ali ću ipak pristati to maknuti ako mi kažeš što je unutra.“ Žena je, na sve nasilniji način, govorila: „Pomakni to, pomakni to!“ Rekao sam: „Odmah ću ga pomaknuti, ako mi kažeš što je to.“ I nastavio sam: „Ti si inteligentan duh, i samo mi reci jednom rečenicom, jednom riječju, što je u ovom zamotuljku.“ Nakon poprilično dugačkog dijaloga, žena je odlučila govoriti. U velikom uzbuđenju, iz njezinih je usta izašla oslobađajuća riječ: „Gospa.“ A onda sam rekao: „Sad ću maknuti taj zamotuljak, jer si mi jednom riječju rekla što je unutra.“

Mogao bih, naravno, ispričati još sličnih slučajeva. Primjerice, slučaj opsjednute žene, niska rasta, krhke građe, koja je podignula dvojicu muškaraca koji su je držali. Uzela ih je

lijevom i desnom rukom, i digla ih s tolikom lakoćom kao da su to bile dvije knjige. Ili slučaj mladića koji je radio na naftnim bušotinama u Nigeriji. Bio je sretno zaručen i imao je namjeru oženiti se. Jedna ga je djevojka, prostitutka, napastovala, približavala mu se. Rekao joj je da ga ne zanima. A ona je napravila jedan pokret, jednu gestu, i rekla mu da će se kajati što ju je odbio. Od toga dana mladić se nije dobio osjećao, bio je kao uništen. Došao je k meni, i nakon nekoliko egzorcizama, progovorio je. Govorio je jezikom koji nisam razumio, nigerijskim. Ali smo shvatili da mu je prostitutka u tom susretu, uz pomoć sotonne, nanijela neko zlo. Ili jedan drugi slučaj koji govori o stranim jezicima: jednoj udanoj ženi, majci dvoje djece, jednoga je dana govorio đavao. Sa mnom je, za vrijeme egzorcizma, bio jedan svećenik misionar, koji je poznao jezik suahili. Na tom je jeziku đavao rekao: „Nikada ne ću napustiti utrobu ove žene.“ Ovaj svećenik misionar rekao je, naravno, da će s Božjom pomoći ova žena biti oslobođena i da će njezina utroba biti oslobođena. Molili smo egzorcizam tijekom nekoliko mjeseci nad ovom ženom. I nakon godinu i pol dana, rodila je treće dijete.

Želim reći, oni koji istinski žive kršćanski život i svoju vjeru, nemaju se čega bojati. Poglavito treba obratiti pozornost na sakramentalni život, pobožnost Gospi i pobožnost anđelu čuvaru. Mi znamo da je Isus Krist svojom smrću i uskrsnućem pobijedio đavla. Ne bojimo se nijednog đavla, upravo zahvaljujući zaslugama Isusa Krista na križu, zaslugama Djevice Marije, i naših anđela. I ako bih vam trebao još nešto preporučivati, svakako bih rekao da se čuvate svih okultnih praksa, jer su velika većina ljudi s poteškoćama bili baš oni koji su pohađali okultne prakse ili vračare. I ako osjetite neku poteškoću, budite u kontaktu sa službenicima Crkve. Oni vam mogu pomoći u ozdravljenju i očuvanju i duše i tijela. Želio bih vam staviti na srce još jednu stvar: nemojte mrziti. Jer kad osoba mrzi ili kad doživljava mržnju s druge strane, onda je đavlu put otvoren i on slobodno ulazi. Tada treba jako puno vremena da se osoba oslobodi!

Želja za gledanjem Boga

Sv. Anzelm iz Canterburyja (1033-1109.), crkveni naučitelj

Jadni čovječe, otmi se sada malo svojim poslovima. Sakrij se malo od svojih burnih misli. Odloži sada sve tegobne brige i odgodi mučna naprezanja svoja. Posveti malo vremena Bogu, i otpočini malo u Njemu.

Uniđi u sobu svoje duše; odstrani sve osim Boga, i onoga što bi ti moglo pomoći da ga tražiš. Zatvori vrata i traži ga. Reci sada, cijelo srce moje, reci sada Bogu: Tražim lice tvoje, lice Tvoje, Gospodine, ja tražim.

Deder sada ti, Gospodine, Bože moj, nauči srce moje, gdje i kako da te traži, gdje i kako da te nađe.

Gospodine, ako nisi tu, gdje da te odsutna tražim? Ako si pak svugdje, zašto te ne vidim nazočna? No, zacijelo ti prebivaš u nedostupnu svjetlu. A gdje je to svjetlo nedostupno, ili kako ću doći do svjetla nedostupna? I tko će me povesti i uvesti u nj, da te vidim u njemu? I konačno, po kojim znakovima, po kojemu licu da te tražim? Nikada te nisam vidio, Gospodine, Bože moj; ne poznajem tvoje lica.

Što da učini, previšnji Gospodine, što da učini taj tvoj daleki izgnanik? Što da učini tvoj sluga, žudan ljubavi tvoje, a bačen daleko od tvog lica? Živo želi da te vidi, a odveć mu je daleko tvoje lice. Želi ti pristupiti, a tvoje je boravište nedostupno. Htio bi te pronaći, a ne zna tvoje mjesto. Trudi se da te traži, a ne poznaje tvoje lica.

Gospodine, ti si moj Bog, ti si moj Gospodin, a nikada te nisam vidio. Ti si me stvorio i obnovio, i sva si dobra moja ti meni udijelio, a još te ne poznajem. Konačno, stvoren sam da tebe gledam, a još nisam učinio to za što sam stvoren.

A ti, o Gospodine, dokle ćeš? Dokle ćeš nas, Gospodine, zaboravljati, dokle ćeš skrivati lice svoje od nas? Kada ćeš se obazrijeti i uslišiti nas? Kada ćeš nam osvjetliti oči, i pokazati nam lice svoje? Kada ćeš nam vratiti sebe?

Pogledaj, Gospodine, usliši, osvjetli nas, pokaži nam sebe. Vрати nam sebe da nam bude dobro, jer bez tebe nam je tako zlo. Smiluj se našim naporima i nastojanjima za tobom, jer bez tebe nismo ništa.

Nauči nas tražiti tebe, i pokaži mi se kad te tražim; jer te ni tražiti ne mogu ako me ne poučiš, a niti te naći ako se ne pokažeš. Daj da tebe tražim žudeći i žudim tražeći, daj da te pronađem ljubeći i ljubim pronalazeći.

(Iz djela 'Proslogion')

Snimila Lidija Paris

Put za nigdje

fra Mario Knežević

Svaki je početak, a na osobit način početak nove kalendarske godine, obilježen nekim nakanama i planovima. Čovjek na osobnoj razini, kao i društvo na globalnoj, želi reći kako „okreće novu stranicu“ u smislu ponašanja, odluka, želja, životnih težnja itd. Misteriozno je kako mnogi unatoč razboru bivaju omamljeni snagom lažnih „spasitelja“ i „proroka“ te u osjećaju vlastitoga svjetla putuju u tamu. Mnogi tako korčaju s mislima da idu naprijed, a zapravo se ponajčešće vrte u krugu ili stalno gaze po vlastitim tragovima koji ne vode nikamo.

Kako ne bih nudio recept za novo vremensko razdoblje, donosim u jednoj priči poruku koja nam može biti smjernica u životnom hodu, jer ako slijepac slijepca bude vodio (usp. Mt 15,14), nikamo, razumije se, ne ćemo stići.

Jedna oveća grupa obitelji, zbog navale neprijatelja i oluje, našla se u nevolji. Tražili su vođu da ih povede u sigurnu luku. Jedan se nametnuo svojim govorom i obećanjima. Prihvatili su da ih on vodi. No, s vremenom je postajalo sve teže, obitelji su umirale, ljudi su se umarali i gubili snagu. Predstavnici obitelji pomisliše na tolike znance i prijatelje, na toliku rodbinu koja propade na tom čudnom putu, pa ih obuze tuga jača od bola u osakaćenim udovima. Gledahu rođenim očima svoju rođenu propast.

Onaj govornik priđe k vođi i počeo govoriti iznemoglim, ustreptalim glasom, punim bola, očajanja i gorčine:

– Kuda ćemo?

Vođa šuti!

– Kuda nas vodiš i kamo si nas doveo? Mi se tebi povjerno zajedno sa svojim obiteljima i pođosmo za tobom ostavivši kuće i grobove svojih predaka ne bismo li se spasili propasti u onom neplodnom kraju, a ti nas gore upropasti. Dvije stotine obitelji povedosmo za tobom, a sada prebroji koliko nas je još ostalo.

– Pa zar niste svi na broju? – prozbori vođa ne dižući glavu.

– Kako to pitaš? Digni glavu, pogledaj, prebroji koliko nas ostade na ovom nesretnom putu! Pogledaj kakvi smo i mi što ostadosmo. Bolje da nismo ni ostali nego da smo ovakve nakaze.

– Ne mogu pogledati!

– Zašto?!

– Slijep sam!

Nastade tajac.

– Jesi li u putu vid izgubio?

– Ja sam se i rodio slijep.

Ona trojica oboriše očajno glave i zгледаše se u smrtnom strahu.

– Kamo ćemo sad? – reče jedan grobnim glasom.

– Ne znamo!

Tako završava priča čovjeka koji se pouzdaje samo u ljudsku snagu. Bog nas stalno zove da se predamo njemu, da za njim idemo. Samo idući za Bogom, ne ćemo se naći na putu za nigdje, nego ćemo uvijek znati da je naš cilj kraljevstvo nebesko.

Bože, Oče svemogući

fra Slavko Barbarić

Bože, Oče svemogući, Tebi pripada prvo mjesto u mojem životu, zato Te molim da zauzmeš prvo mjesto i oslobodiš me od lažnih bogova mog života. Snagom Duha Svetoga učini da u mojem srcu budu dobro i mir, te mognem postati svetim, kao što si Ti svet, o Bože moj.

Oslobodi me svake površnosti i daj mi milost da razmišljam i tako nadvladam svaku površnost. Daj mi milost da svoj život učvrstim u Tvojem stvoriteljskom životu, svoju ljubav u Tvojoj ljubavi, svoje milosrđe u Tvoje milosrđu, svoju dobrotu u Tvojoj dobroti, svoj mir u Tvojem miru, ljubav prema sebi u Tvojoj ljubavi prema meni.

Hvala Ti što znam da mi želiš dobro. Stoga Te molim, daj mi milost da ja sebi želim dobro te više nikada ne surađujem s grijehom koji me uništava. Pomozi mi da svojim roditeljima, braći i sestrama želim dobro. (Sada ostani u tišini i sjeti se onih kojima u ovom trenutku ne želiš dobro i pred Isusom u svojem srcu izreci ime osobe i reci: “U ime Isusovo želim Ti dobro!” Tada nastavi moliti dokle u svojem srcu ne osjeti ljubav prema toj osobi, a onda učini nešto konkretno, napiši pismo, telefoniraj, pozovi na kavu ili objed!)

Hvala Ti, Bože, što mogu svima željeti dobro, i molim Te, daj snage svima da mi mognu dobrim uzvratiti. Posebno Te molim za one koji imaju poteškoća željeti dobro. Iscijeli njihovo srce tamo gdje sam ga ja ranio da se dobro može nastaniti među svima i tako svi u dobru započnemo i živimo ovo novo vrijeme.

Neka nas na zagovor Kraljice Mira Tvoj Duh, Oče, nadahnjuje i vodi. Tako neka bude.

Svaki dan je novi dan i svaki dan je za mene početak nove godine

Kad ga susretnete, imate osjećaj da vam nosi poruku: Ljudi, život je lijep! Život ima smisla! Budite radosni i ne dajte da vas zlo zahvati. Oči su mu kao Modro imotsko jezero, kao nebo što se natkriljuje na tim gradom na gori. On živi sada novim životom, u milini nazočnosti Božje. Milan dobro zna da je samo Bog hridina silna s koje se može vidjeti dalje i dublje kad se nalazimo u traženjima vlastitog identiteta. Živio je bezbrižno kao i vršnjaci iz njegova susjedstva. A onda? To će nam sam reći.

Priredila s. Lidija Glavaš

Okako sam se rodio, obitelj me je prihvaćala s ljubavlju i za mene se žrtvovala. Tako je i danas. Rođen sam u katoličkoj obitelji gdje se otac, kao glava obitelji, posebno poštovao. Njegove riječi držali smo se kao svetinje. Moja majka, kao i mnoge majke u našem kraju, svim se srcem i toplinom svoga majčinstva brinula za naš odgoj i ugled kuće. Kao kršćani, izvršavali smo svoje vjerske dužnosti i držali do svojih svetkovina. Majka nas je, još od malih nogu, redovito vodila u crkvu, a obiteljska molitva imala je svoje mjesto pod našim krovom. Moj brat, sestra i ja dobro smo znali i cijenili obiteljske vrjednote. I ono malo sitnih nesuglasica do kojih je među nama dolazilo nije imalo nikakvih posljedica. Svoju sam obitelj doživljavao snažnom, skladnom i dobrom, i kao takva bila mi je veliki oslonac u odrastanju.

S polaskom u srednju školu, u meni se javlja mladenačka potreba biti više u društvu svojih vršnjaka, odnosno biti drukčiji nego dotad. Ispočetka to bijaše baš ono djetinjasto, kad smo osjećali da više nismo djeca, ali ni odrasli. Zapravo, nismo ni znali tko smo, lutali smo. Propitkujući se tako, pošao sam korak dalje u traženju sebe i drugih vrjednota. I tada, tako nenadano, pada moj prvi „gutljaj“ droge. Ispreplela se znatizelja s ugodom i užitkom, i nije se dalo stati. Tada nisam mogao ni zamisliti kroz kakav ću pakao morati proći. Užitak je brzo došao na naplatu. Počela je moja borba, moja želja da nepovratno pobjegnem od toga zla. No, bijaše to teško. Rat s drogom trajao je skoro osam godina. Moj brat i ja shvatili smo da smo sami nemoćni ugledati onu slobodu za koju nas Krist oslobodi. Droga je svom silinom htjela naplatiti svoj danak u našim mladim životima.

Istinski sam počeo moliti dragoga Boga da mi pomogne

Uključila se i obitelj u našu borbu protiv ovisnosti. Otac, majka i sestra Ana, koja je ostavila posao u Švicarskoj i došla pomoći svojim braći. Ispočetka su mislili da će to biti lagan

niji put i da će se to nekako samo od sebe riješiti. Nažalost, nije bilo tako. Kad nas je otac uhvatio na djelu, nastupio je konačni rez.

Istinski sam počeo moliti dragoga Boga da mi pomogne. Majka se još više uhvatila za ljubav Božju i molila ga da joj spasi sinove.

Vidjela je da i ja to jako želim. Povala me je na seminar duhovne obnove. Kroz predavanja, molitvu i svetu Misu osjetio sam da me Isus voli i da mi želi pomoći, premda sam tada svoju patnju i bol smatrao Božjom kaznom. Osjećao sam da se Bog odmakao od mene... Ali ne, to je bila đavolska varka. Bog je uvijek bio uz mene, samo sam se ja odmakao od njega. Kad sam primio malo svjetla i istinski zamolio za pomoć, Bog me preko dobrih ljudi, svojom providnošću doveo u zajednicu „Milosrdni Otac“, mjesto molitve, rada, istine i ljubavi.

Dok smo brat i ja bili u zajednici, obitelj je stala uz nas i odigrala bitnu ulogu. Bili su odlučni kad je trebalo i pratili su program zajednice. U zajednici se, naime, ne mijenja samo ovisnik, nego i čitava njegova obitelj. Tako je bilo i s mojom obitelji. Pratili su nas korak po korak i slušali savjete odgovornih za nas.

U zajednici su tri temelja: molitva, rad i zajedništvo, i oni nas čine novim ljudima u istom onom svijetu u kojem smo prije živje-

li. Život u zajednici ima svoje uspone i padove, dosta je to težak i trnovit put. Program traje tri godine i čovjek se tu neprestano lomi, izgrađuje... Dosta je teških i emotivnih trenutaka u kojima se čovjek osjeća sam, napušten, kad želi pobjeći... U takvim trenucima dolazi do izražaja naše zajedništvo. Uvijek je tu neki, uglavnom stariji momak, koji prepoznaje teškoću i priskače u pomoć. Molitva je ta iz koje crpimo najviše snage i koja nas drži na pravome putu.

Otac nebeski oprašta svojoj djeci

Nije uvijek slučaj da se ovisniku može pomoći i zadržati ga u zajednici. Često pobjeđe stare navike, ulica i nagon za lošim. Bivao sam radostan kad bih ugledao nekoga novog „kolegu“, vjerujući da ćemo mu ovdje pomoći, ali i tužan kad bih gledao odlazak onih kojima se nije moglo pomoći, koji se vraćaju starom životu. Znao sam kamo idu, a ne mogu im pomoći! Čovjek se s vremenom navikne i na to, ali uvijek ostaje tuga i žal u srcu.

Zajednica se i poslije završenog programa brine za svoje momke. Svakom se pokušava naći neki posao i omogućiti novi početak. Tako je bilo i sa mnom. Prepoznati su moji napori i kvalitete, stoga me zajednica pozvala da radim kao terapeut, da pomazem drugim momcima prebroditi njihove poteškoće.

Kad analiziram svoj život u zajednici, osjetim kako su me uvijek duboko dirale ozdravljujuće Isusove riječi da je istina ta koja oslobađa. A to je jedan od čistih citata u našoj zajednici. Isusove su mi riječi mnogo značile i one su me uistinu promijenile. U zajednici se svaki dan čita i komentira riječ Božja. U svakom evanđelju pokušavamo pronaći poruku za sebe. Meni je možda najbolji biblijski tekst onaj koji govori o milosrdnom ocu koji svoga razuzdanog sina

U zajednici su tri temelja:

molitva, rad i zajedništvo,

i oni nas čine novim

ljudima u istom onom

svijetu u kojem smo prije

živjeli. Život u zajednici

ima svoje uspone i

padove, dosta je to težak i

trnovit put.

prima otvorenih ruku, iako je ovaj sve prokockao i uništio. Otac nebeski je taj koji svojoj djeci oprašta i njegovoj se ljubavi ne nazire kraj.

Pod okriljem Kraljice Mira

Molitva mi je bitna u životu, ali držim značajnijim živjeti riječ Božju i molitvu. Idem na sv. Misu i redovito primam sakramente, često sam na duhovnim obnovama... Volim spomenuti i to, Bogu je draže milosrđe nego žrtva. Svetac kaže: „Ako je Bog na prvom mjestu, sve ostalo je na svom mjestu...“ Rekao bih, nije dovoljno samo slušati Božju riječ, ona treba prebivati u meni, nastaniti se u meni. Nije dovoljno odgovoriti joj samo riječju, trebam na nju odgovoriti i djelima. Riječ Božja treba postati događaj u mom životu, stvarnost čvrsta poput stijene na kojoj onda mogu graditi kuću svog života, koja može preživjeti sve životne bujice i izazove. Ovdje smo pod okriljem Kraljice Mira, Gospe, Djevice koja moli. One koja ponizno sluša svoga Sina. S nama je ovdje, u Međugorju, već trideset godina. Mnogo je poruka dala preko vidjelaca. Duboko je dirnula moje srce ona njezina poruka: „Kad biste znali koliko vas ljubim, plakali biste od radosti“. Od Gospe se može mnogo naučiti, ali meni je najimpresivnija njezina poniznost i ustrajnost. Ona je ta koja strpljivo zove na obraćenje, a onda dolazi ozdravljenje duše i tijela.

Neizmerno sam zahvalan dragom Bogu i Blaženoj Djevici Mariji za svoje ozdravljenje, ali svjestan sam da je moje ozdravljenje obraćenje netko izmolio za mene. Momci u zajednici uvijek mole za one kojima je najpotrebitije, i svima bih preporučio da mole za druge, za one kojima je molitva potrebna i za koje nema tko moliti. Danas mladima prijetu mnoge opasnosti i izazovi. Stavljamo pred sebe velike ciljeve, nerijetko i nerealne. Imamo pogrešne idole, živimo tuđe živote, živimo ispraznosti... Uz Isusa nam je lakše prebroditi sve te izazove. Moramo biti ponizniji, živjeti sadašnji trenutak i težiti dobru. Ovo je ukratko ispričana životna priča mladića koji danas uz Božju ruku stoji i raspoznaje dobro od zla, koji, poučen svojim iskustvom, želi pomoći svima koji se nalaze u raljama droge, alkohola, kocke... Njegova je poruka sažeta u ovu od Madingera: „Bog te ne će sačuvati od svake patnje, ali će ti svu patnju preobraziti u blagoslov! Ako ga tražiš i ljubiš, tvoj nebeski Otac će patnjama pročistiti tvoju dušu, osloboditi je, ojačati je i pobijediti češ svako zlo. Jer Bog je nerazoriva ljubav. On te ne će prepustiti tami, sačuvat će te od svakog očajanja. Položi svoj križ u Božju ruku! Bit će to blagoslov za tebe“.

Gospina ukazanja u Aokpeu (Nigerija)

U poruci od 1. ožujka 1995. Gospa je rekla: „Moja djeca koja postojano i marljivo mole kronicu primit će mnogo milosti, toliko da im se sotona ne će moći približiti. Djeco moja, kad vas snađu velike kušnje i problemi, uzmite kronicu i dođite k meni i vaši problemi bit će riješeni. Svaki put kad kažete: Zdravo Marijo, milosti puna, od mene ćete primiti mnoge milosti. Oni koji mole kronicu nikada ne će biti osuđeni.“

fra Karlo Lovrić

Budući da je riječ o ukazanju Blažne Djevice Marije u jednome malom mjestu u Nigeriji, želimo vam s nekoliko podataka „približiti“ ovu najveću afričku zemlju, dvadesetak puta veću od Hrvatske.

Nigerija je na zapadu Afrike. S juga je zapljuskuje Gvinejski zaljev, koji je dio Atlantskog oceana, na zapadu graniči s Beninom, na sjeveru s Nigerom, na sjeverozapadu s Čadom, a na istoku s Kamerunom. Površina joj je 923.768 km². Njezina je kopnena granica duga 4047 km, a obalna 853 km. Ima oko 150 milijuna stanovnika. Do 1960. bila je engleska kolonija. Glavni grad Nigerije je Abuja, s oko milijun stanovnika. Službeni je jezik engleski, a ima još 514 drugih jezika.

Današnje nigerijske granice određene su dogovorom europskih država u 19. st. i ne podudaraju se s etničkim, vjerskim ili jezičnim podjelama, tako da je Nigerija, s 250 naroda, najšarolikija zemlja svijeta. Muslimana je 45 posto, 49 posto su kršćani, od kojih je 12 posto katolika.

I u jednoj takvoj zemlji, u mjestancu Aokpeu, u listopadu 1992. dvanaestogodišnjoj djevojčici Kristijani Agbo ukazala se Gospa.

Prvo i drugo ukazanje

Kristijana je ujutro radila na polju. U vrijeme odmora, oko deset sati, podigla je oči i ugledala bljesak svjetlosti. Pitala je svoje sestre jesu li možda i one vidjele svjetlo, no sestre su odgovorile kako nisu vidjele ništa neobično i kako je vjerojatno riječ o sunčevim zrakama koje se lome. Malo potom, majka je poslala Kristijanu načupati trave na obližnjem imanju. I dok je djevojčica čupala travu, bacila je letimičan pogled prema gore i, veoma iznenađena, ugledala lijepu ženu na nebu. Bila je to Gospa. Djevojka ju je gledala i smiješila se, a da joj nije progovorila ni

U prvoj poruci koju je Kristijana primila, Gospa je rekla: „Dolazim s neba. Ja sam utočište grješnika. Dolazim s neba da pridobijem duše za Krista i budem utočište svojoj djeci u svom Bezgrješnom Srcu. Ono što tražim od tebe je da moliš za duše u čistilištu, za svijet i da utješiš Isusa. Hoćeš li prihvatiti?“

jednu riječ. Kristijana je, veoma prestrašena, pobjegla.

I drugo ukazanje dogodilo se u istom mjesecu, listopadu. U tri sata popodne, dok je bila u svojoj sobi, ukazali su joj se anđeli. Pjevali su. Kristijana je, poplašena, istrčala iz

kuće. Anđeli su u sobi proveli nekoliko sati, i prije nego su otišli, jedan je rekao: „Ja sam anđeo mira“. Malo podalje ukazala se i Gospa. Kad ju je Kristijana vidjela, pala je na zemlju. Roditelji su pomislili da je mrtva. „Bila je tvrda kao stijena“, poslije su svjedočili. Djevojčica je ostala u nesvijesti oko tri sata. Kad se probudila, ispričala je roditeljima da je vidjela jednu veoma lijepu ženu. „I suviše je lijepa a da bi se to moglo opisati. Gospođa je stajala na oblaku, imala je sjajnu haljinu i koprenu nebeskoplave boje koja joj je pokrivala glavu i preko ramena sezala sve do leđa. Snažno me je pogledala, zračila je svojim osmijesima u svoj svojoj ljepoti. Među sklopljenim rukama držala je kronicu. Rekla mi je: ‘Ja sam posrednica svih milosti.’“

Gospine milosti po molitvi krunice

Ukazanja, koja su po riječima stručnjaka imala mnogo zajedničkih crta s marijanskim ukazanjima u prošlosti i sadašnjosti, s vremenom su postala učestalija, posebice između 1994. i 1995. godine.

Događaji u Aokpeu primamili su mnogo svijeta. Mnogi se uputiše tamo jer ih je, prije svega, privlačila česta čudesna igra sunca. A i privatna su ukazanja bila česta, čak su 1994. u određenim razmacima bivala svakodnevna. Nakon posljednjega javnog ukazanja, krajem svibnja 1996., bilo je ukazanja i u privatnom obliku, a ima ih još i danas, iako ne svakodnevno.

U prvoj poruci koju je Kristijana primila, Gospa je rekla: „Dolazim s neba. Ja sam utočište grješnika. Dolazim s neba da pridobijem duše za Krista i budem utočište svojoj djeci u svom Bezgrješnom Srcu. Ono što tražim od tebe je da moliš za duše u čistilištu, za svijet i da utješiš Isusa. Hoćeš li prihvatiti?“

Kristijana je Gospi odgovorila bez oklijevanja: „Da“. A Gospa će: „Ponudi sve male patnje koje te snađu da utješiš Isusa. Ja dolazim s Neba da očistim svoju djecu i očišćenje će biti preko pokore“.

U poruci od 1. ožujka 1995. Gospa je rekla: „Ona moja djeca koja postojano i marljivo mole kronicu, primit će mnoge milosti, toliko da im se sotona ne će moći približiti. Djeco moja, kad vas snađu velike kušnje i problemi, uzmite kronicu, dođite k meni i vaši će problemi biti riješeni. Svaki put kad budete rekli *Zdravo Marijo, milosti puna* primit ćete od mene mnoge milosti. Oni koji mole kronicu nikada ne će biti osuđeni“.

Biskupov imprimatur

U ukazanju od 21. srpnja 1993. Gospa je Kristijani rekla: „Moli žarko za svijet. Svijet je pokvaren grijehom“.

Kristijana bez oklijevanja potvrđuje da je

najvrjednija ona Gospina poruka koja traži da se obratimo Bogu, a najznačajnija su ona proroštva koja govore o kazni koju Bog šalje na svijet. U njezinim je porukama bilo različitih povezanosti uz „tri dana tame“ i čini se da će se ovaj događaj obistinuti kad Bog pošalje svoju kaznu na zemlju. Za sada Gospa želi da Kristijana nastavi svoj studij i pripremi se za zadaću koju će trebati obaviti poslije „tri dana tame“.

Nekada se Kristijani Gospa ukazivala sa suzama u očima. Govorila bi joj da je plakala zbog tolikih duša koje idu u pakao i tražila od nje da moli za njih.

Vidjelica Kristijana, kad joj se ukazala sv. Mala Terezija iz Lisieuxa, odlučila je i sama postati karmelićankom. Gospa se složila s njezinom odlukom da uzme ime Kristijana Marija od Djeteta, upravo u čast sv. Terezije od Djeteta Isusa.

Mjesna je Crkva od početka bila sklona ukazanjima, iako je nadbiskup John Onaiyekan, za svoga posjeta mjestu ukazanja, držao nužnim istaknuti kako Crkva u ovakvim prilikama mora biti oprezna: *dok ukazanja traju, nije ih uobičajeno proglasiti istinitim*. Vrlo bitan znak sklonosti dijecezanskog autoriteta prema ukazanjima je i pozitivan stav prema gradnji svetišta koje traži Gospa. A biskup Orgah svojim je *imprimatur*om dopustio objavljivanje izvješća o ukazanjima i hodočašćenje u samo mjesto. Tako postupaju razboriti pastiri. Dok su god dobri plodovi na stablu, zašto ih ne brati? Kako su, dakle, različiti pristupi Gospinim ukazanjima!

► Nastavak s 29. str.

odmor. Život izgleda kao prije. Ne prestajem se moliti Isusu i Mariji. Ljubav prema njima probudili su u meni moji roditelji, i tu sam baklju predala svojoj kćeri Vinciane, koja je sa mnom bila u Medugorju. Prvih dana, kad sam u Lausanni gledala velike kuće, zgrade od preko deset katova, bilo mi je mučno u želucu, znojila sam se i išlo mi je na povraćanje. Nisam htjela izlaziti od straha pred pogledom na te velike zgrade... Isto je bilo s ljudima: svaki susret u meni je budio strah ili nelagodu. Kako bilo da bilo, ne gubim pouzdanje, jer ako mi je Isus po Mariji vratio očni vid, uvjeren sam da će mi dati i milost da se nosim s poteškoćama koje prate moje ozdravljenje.

Vjera, strpljenje, hrabrost i povjerenje miljokazi su kojih se držim na svome životnom putu. Sigurna sam da Isus uvijek dovršava svoje djelo, on koji se uvijek objavljuje diskretno i u blagosti.

Danas raspoznajem boje. Vidim velike predmete kao što su kuće, stabla, zelene površine, automobile, vidim našu mačku, stubište, sunce i ljude. Vratila sam se na posao, a kućanske poslove obavljam s većom lakoćom. Vinciane se raduje preobrazbi koja se događa s njezinom majkom i kaže da kod nas vlada Božji mir! Ostajem s vama u molitvi.

Joëlle Beuret-Devanthery
Lausanne, 19. studenog 2010.

P. S. Nešto što će vam pomoći shvatiti što proživljavam:

Ljudi su mi uvijek govorili da imam sreću što ne vidim taj ružni i sivi svijet. Govorili su mi da su ljudi zlovoljni. Zamišljala sam da je zemlja siva, da su ljudi kao nekakvi sivi štapovi, da sunce sja kroz gustu maglu, da je čak i voda koju pijem siva i mutna.

Kako sam se iznenadila kad sam otkrila predivnu šarenu prirodu, nasmiješene ljude, predivno sunce na plavom nebu, sve puno miline i sklada! Bože, slava Ti! Zamišljala sam da su na stajalištima ljudi stisnuti kao sardine u konzervi, i to me iscrpljivalo. Danas redovito uštedim petnaestak minuta jer nalazim prolaz među ljudima, pa brže stignem u metro. Marija me vodi i drži me za ruku, pokazuje mi put. Hvala ti, Marijo! Nevjerni Tome iz mojega okruženja govorili su mi da to nije moguće. Nekoliko dana poslije, nazvali su me i rekli da su dobro razmislili i da u tom čudu prepoznaju Božju ruku.

Mogla bih vam ispričati još mnogo toga, ali bilo bi predugo.

Objavljene su već neke manje pretrage. Lijevim okom vidim svjetlost, desnim još bolje. U prosincu – 8. 12. 2010. – naručena sam kod jednog profesora oftalmologije u Bazelu. Pisat ću vam opet. Ostanimo sjedinjeni u molitvi, zahvaljujmo Mariji, našoj Kraljici Mira i njezinu Sinu Isusu koji kaže: ne ćete ući u kraljevstvo nebesko ako ne postanete poput djece... Ovo ozdravljenje dalo mi je dušu djeteta, pogled djeteta koje je prešlo iz noći na Svjetlo! Gospodine, sve je od tebe, sve je za našu sreću, i sve se Tebi vraća.

(Prevela Lidija Paris)

Počinjemo li?

Kud plovi ovaj brod, upitao bi se pjesnik. Što mu reći? Bilo bi potrebno spoznati svoje zablude i na tome graditi naše bolje sutra. Imamo li snage to započeti ili se sve vrti oko naših probitaka? Trenutno je u modi ponovno udruživanje u zajednicu koja već dva puta nije uspjela izdržati okove svoje povezanosti. Mislim da tu ne pomaže ni nadanje po onoj pučkoj: treća-sreća. I što sad? Pa, ljudi moji, u još smo jednoj novoj godini, valjda se usuđujemo donijeti kakve odluke, a ne nastaviti u stilu ludovanja kakvo smo možda činili na slavlju početka te nove godine.

fra Miljenko Stojić

Na blagdan Svih svetih 1945. započele borbe za zauzimanje Širokog Brijega. Ujedinili se komunisti i Saveznici i masakr otpoče. Nadiruće snage tamanile su sve pred sobom. A pred njima Grad na gori: znamenita Franjevačka klasična gimnazija, samostan i crkva, konvikt, čitav svijet koji je uspješno oblikovao ljude što vole Boga, svoju domovinu i

same sebe. Ishod sraza znamo. Široki Brijeg postade opustošeno i strto ozemlje. Ali, samo naizgled. Nisu uspjeli uništiti klicu života koja je samo čekala proljetne zrake da bi izronila iz mraka komunističke zime i pokazala se u svojoj ljepoti. Iskoristila je svačiji takav proplamsaj, sve do danas.

Čitajući, razgovarajući i razmišljajući, polagano prodiram u tajne tih dana. Pred očima mi neprestano kip Gospe na nebo uznesene. Još kao malom, dok me majka ovamo pješice vodila, privlačila me njezina vedrina i plavetnilo koje je upućivalo na slobodu. Tada pomalo spoznavah što su komunisti radili kad su uspjeli ovladati ovim prostorom. Uvodili su konje u crkvu, razbijali misno suđe i parali misno ruho, igrali svoje razuzdano kolo i pjevali svoje bestidne pjesme, radili različite druge izopačene stvari, a Gospinu su kipu između ostalog rezali ruke. Danas ih, hvala Bogu, više nema. Otpuhao ih povijesni vjetar. Je li, međutim, otpuhao i njihove misli iz raznih zavedenih ljudi? Bojim se da nije. Još je nekima njihov zločin plemenita osveta, njihova kapa poruka mira i ljubavi, njihova borba uzdignuće prema višim idealima. Kud plovi ovaj brod, upitao bi se pjesnik. Što mu reći? Bilo bi potrebno spoznati svoje zablude i na tome graditi naše bolje sutra. Imamo li snage to započeti ili se sve vrti oko naših probitaka? Trenutno je u modi ponovno udruživanje u zajednicu koja već dva puta nije uspjela izdržati okove svoje povezanosti. Mislim da tu ne pomaže ni nadanje po onoj pučkoj: treća-sreća. I što sad? Pa, ljudi moji, u još smo jednoj novoj godini, valjda se usuđujemo donijeti kakve odluke, a ne nastaviti u stilu ludovanja kakvo smo možda činili na slavlju početka te nove godine.

Teško je govoriti samome sebi, a kamoli još i drugome. Radije da si udružimo snage i

započnemo nešto dobro u ovom hrvatskom puku. Mislim da je najbolje početi svojim primjerom. Tada drugi imaju vremena razmisliti i početi istim ili sličnim putem, a nemaju vremena vještinom riječi sve nam to oboriti i ostati isti.

Dok su komunisti nadirali, mnogi su franjevci ostali na svojim mjestima. Sklanjali su se samo oni koji su shvaćali da bi ih komunisti zbog nekog njihova govora, članka, napisane knjige... mogli skratiti za glavu pod izlikom da su se borili protiv njih. U stvarnosti je to, pak, bilo samo propitkivanje trenutnih silnica u društvu i odgovaranja na njih. Komunisti, međutim, nikada nisu voljeli ljude koji misle. Oni su trebali samo slijepi poslušnike jer su tek na taj način mogli uspostaviti svoj protuljudski, kazni sustav. Znali su sve to oni koji su ostali, ali se nisu bojali. Pravedni pred Bogom i pred ljudima bili su spremni da se dogodi što se ima dogoditi. Uz to su razmišljali tko će biti uz vjerni hrvatski puk ako svi odu. Nisu im to do danas zaboravili ni komunisti ni puk. Prvi bi ih i dalje držali pod lažnom optužbom da su se djelatno borili protiv njih i da su pobijeni u žaru te borbe, a puk ih od prvih trenutaka kad je saznao za njihov udes drži mučenicima. Dolazio je i dolazi na njihove grobove da tu spozna kako se ostaje svoj unatoč mračnoj sili koja ti se zbog toga može srušiti na glavu.

Iz samostanske zajednice na Širokom Brijegu iz tog vremena samo je jedan uspio sačuvati živu glavu, ali i on uz teške muke. Budući da nije trenutno bio tu kad su počele borbe, nije uspijevaao vratiti se u samostan nego samo do prvih borbenih crta. I tako dalje prema Zapadu gdje se konačno skrasio. Komunisti ubiše 30 drugih kojih su se dočepali, još 4 njih ubiše na samostanskom području. Tako širokobriješki samostan podnije više od polovice žrtava (34 od 66) Hercegovačke franjevačke provincije. Stoga s pravom puk za sve njih ima naziv Širokobriški mučenici. Ali ne samo zbog toga pukog broja. Širokobriješki grad na gori duboko se usjekao u pamćenje čitavog hrvatskog naroda. Ovdje su školu učili ne samo Hercegovci, nego i Dubrovčani, Slavonci, Splitsani... Neki su poslije bili u sastavu napadača i nisu imali milosti, ali to je već na njihovom dušu.

Žrtva hercegovačkih franjevaca, žrtva drugih redovnika, svećenika, redovnica, bogoslova, sjemeništaraca, žrtva čitavog hrvatskog puka nije bila uzaludna. Ona neprestano odjekuje u nama i pitanje je jesmo li je počeli djelatno osluškiivati. Mnogo toga mi kaže da jesmo pa neka nam je sretan hod tim stazama. A na njima nas čeka Kraljica Mira.

Glasnik MIRA

O međugorskim događajima te odjecima u svijetu i u Crkvi čitajte u Glasniku mira, mjesečniku Informativnog centra MIR Međugorje.

Surađujte u Glasniku mira. Podijelite svoje dojmove i iskustva.

Uredništvo:

Glasnik mira, Gospin trg 1,
88266 Međugorje, BiH
Tel.: 00 387 36 653 327
Faks: 00 387 36 651 300
E-mail: kreso.sego@medjugorje.hr

Preporučite drugima Glasnik mira. Darujte im godišnju pretplatu. Pretplatite se na Glasnik mira.

Služba pretplate:

Tel.: 00 387 36 653 342
E-mail: lidija.paris@medjugorje.hr

RADIO POSTAJA
mir
MEĐUGORJE
Jajce 87,8 Mhz
Mostar 100 Mhz
Banja Luka 107,8 Mhz
Hercegovina 101,5 Mhz
Lašvanska dolina 100 Mhz
Split, Južna Hrvatska 101,5 Mhz
Sarajevo i Srednja Bosna 96,1 Mhz
Bugojno, Uskoplje i okolica 101,8 Mhz
Sjeverozapadna Bosna, Jajce 106,7 Mhz
Žepče, Tuzla, Usora, Posavina 100,1 Mhz
Dolina Neretve i Južna Hercegovina 98,3 Mhz
Rama, Konjic, Sjeverna Hercegovina 104,7 Mhz
Zagreb, Lika, Bihać, Srednja Hrvatska 107,8 Mhz

Sateliti:
Europa, Bliski istok i Afrika – HOT BIRD 6
Sjeverna i Južna Amerika – AMERICOM 4
Australija i Novi Zeland – OPTUS D2

RADIOPOSTAJA "MIR" MEĐUGORJE
Gospin trg 1
88266 Međugorje,
Bosna i Hercegovina

Tel.: ++387 36/653-328 uredništvo
++387 36/653-326 glavni tehničar
++387 36/653-310 marketing
Faks: ++387 36/651-300

e-mail: marketing@medjugorje.hr
www.medjugorje.hr

Tjedni molitveni program
– zimski raspored (od Mise na Križevcu do 1. svibnja)

PONEDJELJAK I UTORAK

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
Dopodne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Popodne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17-20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa
19-20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

SRIJEDA

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
Dopodne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Popodne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17-20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa
19-20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
21-22 h Euharistijsko klanjanje

ČETVRTAK

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
Dopodne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Popodne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17-20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Krunica
- U došašću, u božićnom vremenu i u vremenu kroz godinu: radosna otajstva i otajstva svjetla
- U korizm: otajstva svjetla i žalosna otajstva
- U uskršnom vremenu: otajstva svjetla i slavna otajstva
18 h Sv. Misa, blagoslov predmeta
19-20 h Euharistijsko klanjanje

PETAK

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
Dopodne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
14 h Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17-20 h Križni put uz Križevac
Večernji molitveni program i ispovijed
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa, blagoslov predmeta
19-20 h Čašćenje Križa

SUBOTA

7.30 h, 13 h Sv. Misa na hrvatskom
Dopodne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Popodne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17-20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa
19-20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
21-22 h Euharistijsko klanjanje

NEDJELJA I BLAGDANI

8, 9.30, 11, 18 h Sv. Misa na hrvatskom
Ispovijed Dopodne
Dopodne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti sa svjedocima
Popodne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h Krunica na Brdu ukazanja
17-20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa
19-20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

